

DECEMBER 2022

Liahona

Visar oss alla vägen till Jesus Kristus

ETT JULBUDSKAP

Den ovärderliga gåvan som
lyser upp vår väg, s. 4

ÄR JAG EN "ORDETS GÖRARE"?

Frågor och svar med Söndagsskolans
generalpresidentskap, s. 10

Vi sökte efter Kristus i julen

Vi älskar julen med dess majestätiska ursprung. President Russell M. Nelson påminner oss om att "vi måste fokusera helt på Frälsaren och hans evangelium" vars födelse vi firar ("Föra in Jesu Kristi kraft i våra liv", *Liahona*, maj 2017, s. 41).

I det här numret inbjuder president Henry B. Eyring i sitt tal "Den utlovade Messias" oss alla att finna Kristus i julfirandet: "Mitt i vår vördnad tackar vi Gud för den underbara gåvan kallad 'Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste' (Jesaja 9:6)" (se s. 4).

Det här årets studier i Gamla testamentet har också inspirerat oss att söka Kristus i allt vi gör. Vi har lagt märke till symboler för vår Frälsare i Gamla testamentet när vi har sett och lyssnat med andliga ögon och öron. Vilka vackra symboler för vår Frälsare har ni funnit i era studier?

Vi tror att vårt sökande efter Kristus i våra julseder, traditioner och firanden skapar bestående vittnesbörd och minnen. Det hjälper oss uppleva glädjens och kärlekens fullständiga anda som vi finner under julen. Vi hoppas att de insikter om julen vi delar med oss av på sidorna 8–9 kan hjälpa dig att fokusera helt på Jesus Kristus. Må vi alla söka vittnesbörd om den utlovade Messias i julens sevärdheter, ljud och firanden det här året och alltid.

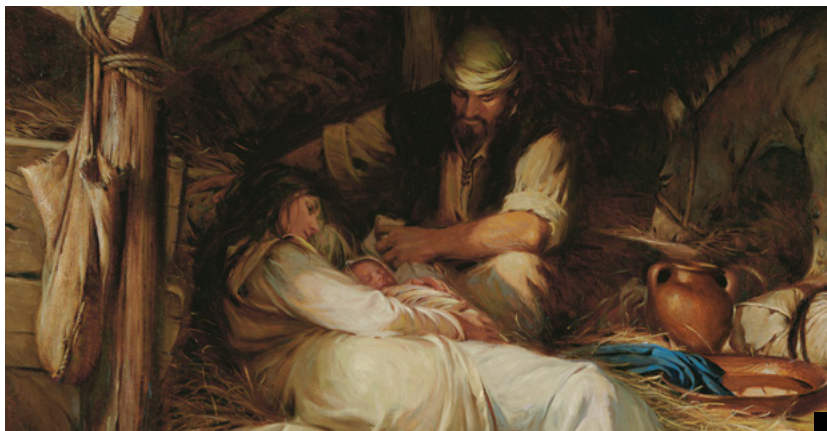
God jul, kära vänner!

Larry och Lisa Laycock

◀ *"Hon ska föda en son, och du ska ge honom namnet Jesus, för han ska frälsa sitt folk från deras synder."*

MATTEUS 1:21

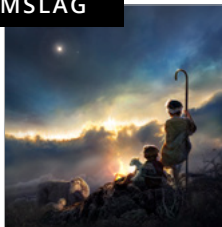

”Barnet i Betlehem som befriar oss från synd och död kan också befria oss från sorg, tvivel, rädsla och smärta.”
– President Henry B. Eyring, s. 6

HUVUDARTIKEL

Officiell tidskrift för Jesu Kristi
Kyrka av Sista Dagars Heliga
December 2022
Årgång 146 nr 12
Liahona 18318

OMSLAG

Himmelska köror,
av Kelsy och Jesse
Lightweave, med
tillstånd av Altus
Fine Art

INNEHÅLL

4 Den utlovade Messias

President Henry B. Eyring

Lär dig hur Frälsarens födelse är
en gåva från vår himmelske Fader
som uppfyller en profetia.

8 Vi sökte efter Kristus
i våra jultraditioner

Larry och Lisa Laycock

Hur vi fann symboler om
Frälsaren i *allt* som rör julen.

10 Bli ordets görare

Söndagsskolans generalpresidentskap

Få svar på fyra frågor om att tillämpa
evangeliet i verkliga livet.

14 Kyrkan finns här
Stockholm, Sverige16 Berättelser från *Saints*, volym 3
Neal A. Maxwell i andra
världskriget

18 Oberoendets välsignelser

”Vi kommer alltid att
fortsätta lära oss”

Priscilla Biehl Motta och
Richard M. Romney

Så har utbildning varit ett ”recept” som
hjälpt vår familj hitta bättre anställning.

22 Evangeliets grunder
Därför betalar vi tionde25 Porträtt av tro
Magdalena Donoso, Florida, USA
En höjdpunkt i en vanlig
sista dagars heligs liv.26 Sista dagars heliga berättar
Inspirerande julberättelser från
medlemmar runt om i världen.36 Till föräldrar
Handla enligt er tro på Jesus Kristus

Första presidentskapet: Russell
M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

De tolv apostlarnas kvorum: M. Russell
Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd
Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald
A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale
G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares
Redaktör: Randy D. Funk

Rådgivande: Sharon Eubank, Walter F. González,
Jan E. Newman, Michael T. Ringwood

Verkställande chef: Richard I. Heaton

Chef för kyrkans tidskrifter: Aaron Johnston

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: Adam C. Olson

Biträdande redaktionschefer: Brittany Beattie,
Ryan Carr, C. Matthew Flitton, Mindy Selu

Publikationsassistent: Nancy Sutton

Medredaktörer: Garrett H. Garff, Chakell Wardleigh Herbert,
Michael R. Morris, Richard M. Romney, Alison R. Wood

Redaktionspraktikanter: JoLyn D. Brown, Jamie LeSueur

Art director: Tadd R. Peterson

Design: Fay P. Andrus, David Green, Colleen Hinckley, Eric
P. Johnsen, Scott M. Mooy

Designpraktikant: Alyssa McDonald

Samordnare av immateriella rättigheter: Priscilla Biehl Motta

Produktionschef: Ammon Harris

Produktion: Ira Glen Adair, Julie Burdett,
José Chavez, Zane R. Gray II, Bryan W. Gygi,
Michelle Proctor, Marrison M. Smith, Rohn
Solomon

Tryckerichef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Nelson Gonzalez

Postadress: Liahona, Fl. 23, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0023,
USA.

38 Stödverksamhetens principer
**Vi kan hitta vardagliga sätt att
älska, dela med oss och inbjuda**

KOM OCH FÖLJ MIG

**40 Tionde: En välsignelse,
inte en börda**
Äldste Moisés Villanueva
Det är enklare att se välsignelserna
av att betala tionde med hjälp
av den Helige Anden.

44 Mika till Malaki och julen
Korta artiklar till stöd i dina studier
av Gamla testamentet.

UNGA VUXNA

**30 "Kom till Kristus" – hur
gör vi egentligen det?**
Chakell Wardleigh Herbert
Jag har ibland undrat vad det *egentligen*
innebär att komma till Kristus.

**34 Bygga vår grundval genom
små och enkla medel**
Debora Siniscalchi
Vad jag lärde mig om vittnesbörd
av en älskad stjärndekoration.

DIGITALA ARTIKLAR

I månadens nummer i Evangeliebiblioteket
hittar du artiklar om följande:

- Fokusera på Kristus under julen
- Sammanlänka Gamla testamentet
och Nya testamentet
- Stöd för *Kom och följ mig*:
lita på Herrens tidsplan
- Finna styrka när julen känns ensam

Gå till liahona.ChurchofJesusChrist.org
eller appen Evangeliebiblioteket för
att läsa de här artiklarna och mer.

UV: AKTUELLT

Fler artiklar för unga vuxna finns i *UV*:
Aktuellt som du hittar i Evangeliebiblioteket
under Tidningar eller Vuxna > Unga vuxna.

HÄR HITTAR DU OSS
Hitta nummer av
tidskriften på liahona.ChurchofJesusChrist.org.
Använd länken på den
sidan för att dela frågor,
feedback eller upplevelser.

Du kan också nå oss
via e-post på liahona@ChurchofJesusChrist.org
eller via vanlig post på:
Liahona, floor 23
50 E. North Temple Street
Salt Lake City, UT
84150-0023, USA

Liahona (ett ord i Mormons bok som betyder "kompass" eller "vägvisare")
publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, fiji, finska, franska, grekiska, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, khmer, kinesiska, kinesiska (förenklad), kiribati,
koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska,
mongoliska, nederländska, norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, slovenska, spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thai,
tjeckiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur
ofta den utkommer varierar för olika språk.)
© 2022 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the
United States of America.

Copyrightinformation: Om inget annat anges får material från *Liahona* kopieras
för personligt, icke kommersiellt bruk (inklusive för kyrkans ämbeten). Den här
rättigheten kan upphävas när som helst. Visuellt material får inte kopieras om
restriktioner för detta anges intill bildmaterialet. Copyrightfrågor bör ställas till
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 5, Salt Lake City, UT 84150,
USA, e-post: cor-intellectualproperty@ChurchofJesusChrist.org.
For Readers in the United States and Canada: December 2022 Vol. 146 No. 12.
LIAHONA (USPS 311-480) English (ISSN 1080-9554) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA. USA subscription price is \$10.00 per year, Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice

required for change of address. Include address label from a recent
issue, old and new address must be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American
Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at
store.ChurchofJesusChrist.org. (Canada Post Information: Publication
Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL
AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution
Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-
0368, USA.

**President
Henry B. Eyring**
andre rådgivare
i första
presidentskapet

DEN UTLOVADE MESSIAS

Ända sedan Adams tid har Gud kallat sina tjänare att vittna om en Messias som skulle komma och erbjuda kärlek, hopp och glädje.

Det är inte förvånande att änglar visade sig vid Jesu födelse i Betlehem och utropade: "Ära åt Gud i höjden" (Lukas 2:14). De fröjdade sig i vetskapen om att det här lilla barnet skulle öppna dörren till odödlighet och evigt liv. Det var helt i sin ordning att en stjärna visade sig och lyste upp himlen för att hedra den allsmäktige Gudens enfödde Sons inträde i jordelivet.

Profeter hade vittnat i tusentals år om födelsen av en utlovad Messias, en som skulle "återlösa alla dem som tror på hans namn" (Helaman 14:2).

Jesaja profeterade: "Därför ska Herren själv ge er ett tecken: Se, jungfrun ska bli havande och föda en son, och hon ska ge honom namnet Immanuel" (Jesaja 7:14).

Mika förkunnade: "Men du, Betlehem Efrata som är så liten bland Juda tusenden, från dig ska det åt mig komma en som ska härska över Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar" (Mika 5:2).

Nephi såg en jungfru som "bar ett barn i sina armar" och fick veta av en ängel att det var "Guds Lamm, ja, den evige Faderns Son!" (1 Nephi 11:20, 21).

När jag läser profetiska löften om hans födelse – särskilt under julen – känner jag att den Helige Anden återigen vittnar om att Jesus Kristus är Messias. När jag studerar Frälsarens ord och hans liv lär

jag känna honom och älskar honom för det han har gjort för var och en av oss. Kärlekens anda *är* julens anda.

"Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv" (Johannes 3:16).

Gåvan som är Guds Son är en ovärderlig gåva. Han är gåvan som lyser upp vår väg och lyfter oss. Han är gåvan som tar hand om oss under vår jordiska resas svåra dagar. Han är gåvan som erbjuder gudomlig kärlek, bestående hopp och sann glädje.

Gudomlig kärlek

När vi betänker omfattningen av det skapelseverk som Jehova åtog sig under ledning av sin Fader är det naturligt att vi förundras över hans makt, och att vi vill tillbe honom. Han står högt över oss. Ändå frambringar händelserna kring hans ödmjuka födelse till jordelivet en känsla av överväldigande kärlek.

Jesus kunde ha fötts in i vilken situation Fadern än valde. Som en uppfyllelse av Mikas profetia (se Mika 5:2) föddes Jesus i en liten by i Judeens bergstrakter. Enkla herdar välkomnade honom. Vise män följde en stjärna för att tillbe honom. Politiska ledare fruktade honom. Hans föräldrar var tvungna att fly till ett främmande land för att rädda honom.

När det var tryggt att återvända leddes Maria och Josef till en obemärkt by bland Galileens kullar. Jesus tillbringade nästan 30 år där innan han påbörjade sin offentliga kärleksfulla verksamhet.

Jesus Kristus valde att stiga ner från sin tron vid Faderns högra sida och att bli dödlig. Han gjorde det av kärlek till var och en av sin Faders andesöner och andedöttrar som skulle födas in i världen, däribland du och jag.

Under sin verksamhet gjorde Jesus ingen skillnad mellan rika och fattiga, man och kvinna, ung eller gammal, frisk eller sjuk. Han skyddade inte människor av annan tro eller de med en annan kulturell bakgrund. Han älskade alla. Han älskar alla.

”Vi älskar [honom] därför att han först har älskat oss” (1 Johannesbrevet 4:19). Och han har sagt: ”Älska varandra så som jag har älskat er” (Johannes 15:12).

Världens hopp

En populär julsång väddar: ”Kom Jesus, kom Immanuel, ur fångenskapen lös var själ.”¹

Vi kanske inte är fångna i Egypten eller Babylon, liksom de forntida israeliterna, men vi är ändå fångna – fångna i synd och död. Och liksom Israel i forna dagar hoppas vi på befrielse. Födelsen av ”en Frälsare ... [som] är Messias, Herren” (Lukas 2:11) förebådade

uppfyllelsen av det hoppet. Det är därför vi sjunger om Betlehem: ”Och hopp och strid från evig tid här mötas denna natt.”²

Jesu Kristi födelse, liv, korsfästelse och uppståndelse utgör ”bud ... om en stor glädje” (Lukas 2:10), om helande, frihet och befrielse.

Jesaja talade om Messias när han sa: ”Herren Guds Ande är över mig, för Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka. Han har sänt mig att förbinda dem som har förkrossade hjärtan, *att utropa frihet för de fångna* och befrielse för de bundna” (Jesaja 61:1; kursivering tillagd).

Ni minns att när Jesus Kristus påbörjade sin jordiska verksamhet läste han dessa ord i en synagoga i Nasaret. Sedan förkunnade han: ”I dag har det här stället i Skriften gått i uppfyllelse inför er som lyssnar” (Lukas 4:21).

Eftersom Jesusbarnet blev Messias som förhärligade sin verksamhet och mission genom att göra Faderns vilja, befriar han oss från andlig och fysisk död.

”Han är den store Konungen, Immanuel, som i dag står på sin Faders högra sida. Han är världens ljus, liv och hopp. Hans väg är den stig som leder till lycka i detta liv och evigt liv i den kommande världen.”³

Glädje i Herren

Barnet i krubban var Guds Son, sänd som en gåva från Fadern för att bli vår Frälsare. Genom den glädje vi känner tack vare hans ankomst kan våra bördor lättas (se Alma 33:23). Det beror på att barnet i Betlehem som befriar oss från synd och död också kan befria oss från sorg, tvivel, rädsla och smärta.

Ni minns vad Jakob sa om Israels Heliges ankomst:

”O, hur stor är inte vår Guds helighet! För han vet allt, och det finns inget som han inte vet.

Och han kommer till världen för att kunna frälsa alla människor om de hörsammar hans röst. För se, han lider alla människors smärta, ja, varje levande varelses smärta, både mäns, kvinnors och barns som tillhör Adams släkt.

Och han lider detta för att uppståndelsen ska kunna komma till alla människor så att alla ska kunna stå inför honom på domens stora dag” (2 Nephi 9:20–22).

För att ha julens anda läser vi inte bara hans ord och studerar hans liv utan handlar också efter det vi lär oss. Det innefattar att

föda Frälsarens får genom att samla dem till hans fålla. Vi samlas när vi berättar om glädjen vi känner tack vare hans födelse och tack vare återställelsen av hans evangelium. Om vi är på den stig som Herren har utformat för oss, har vi hans ljus som visar andra vägen till honom.

Livet kan vara jobbigt och svåra tider kan hota vår tro. När vi ställs inför prövningar och tragedier kanske vi undrar om vår tro på Guds Son är ett fåfängt hopp. Men prövningar är avsedda att föra oss till Frälsaren så att han kan göra oss bättre på att lyfta andra till honom. När vi delar med oss av "gott mod" (3 Nephi 1:13) gällande hans ankomst lyfter vi huvuden och uppmjukar

hjärtan. Jag lovar att dagen kommer, om den inte redan har kommit, när er tro på hans ankomst bekräftas. Det blir en glad dag.

Julen är en tid av kärlek, hopp och glädje. Det är också en tid av tacksamhet och eftertanke. Under julen skapar vi nya minnen och återupplever gamla. Vi saknar familj och vänner som har gått vidare. Vi undrar vart åren har försvunnit och vad det nya året kommer att föra med sig. Och mitt i vår eftertänksamhet tackar vi Gud för den underbara gåvan vars "namn är Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste" (Jesaja 9:6).

Må andan i den julklappen fylla ditt hjärta den här högtiden och under det kommande året. ■

SLUTNOTER

1. "O Come, O Come, Emmanuel" [Kom Jesus, kom Immanuel], i *An Annotated Anthology of Hymns*, red. av J. R. Watson (2002), s. 34.
2. "O Betlehem, du lilla stad", *Psalmer*, nr 146.
3. "Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", JesuKristiKyrka.org.

VI SÖKTE EFTER KRISTUS I VÅRA JULTRADITIONER

Vi bestämde oss för att se vad alla våra jultraditioner och juldekorationer kunde lära oss om Jesus Kristus.

Larry och Lisa Laycock

Profeter och apostlar har lärt oss att alltid söka Kristus "men speciellt vid den här tiden på året – julen".¹ För många år sedan ägnade vår familj en hel jul åt att försöka göra det här.

Det året bestämde vi oss för att "sätta på oss" våra andliga ögon och öron för att kunna se och höra vittnesbörd om vår Frälsare i *allt* som rörde julen. Här följer bara några av de vittnesbörd om Kristus som vi upptäckte. Vi hoppas att du och din familj kommer att få egna insikter medan ni väljer att se och höra honom i era jultraditioner.

Julgranar: I den välbekanta julgranstraditionen hittade vi evigt gröna grenar som håller sig levande under vintern. De vittnar om evigt liv, uppståndelsen och Jesu Kristi försoning. Julgranen påminde oss om livets träd som växer sant, eller rakt upp mot himlen i ett sökande efter ljus. Det fick oss att fråga oss själva: "Gör vi det samma?" Vår julgran blev en dyrbar samlingsplats där vi reflekterade över hur vi kan rikta våra liv mot himlen genom att stanna kvar på förbundsstigen.

Julbelysning: I julbelysningen hittade vi en påminnelse om att Jesus är världens ljus och att vi med hans ljus

kan finna vägen tillbaka till vårt himmelska hem. Med det i åtanke blev varje julbelysning som vi gladdes åt en klar påminnelse om vår Frälsare.

Julstjärnor: Julstjärnor påminde oss om att visa män och kvinnor följer sanningens ljus i sitt sökande efter Jesus Kristus. Precis som de vise männen i forna dagar följde en stjärnas vägledande ljus och fann Jesusbarnet (se Matteus 2:9–11), kan också vi bli lika välsignade när vi väljer att följa evangeliets andliga ljus som upplyser lärjungeskapets förbundsstig och leder oss hem till evigt liv.

Julkransar: Järnekskransen påminde oss om att Jesus en dag ska återvända till jorden för att regera som kungarnas Kung, och vi började se att "rättfärdighetens segerkrans" väntar dem som behåller sin tro på Jesus Kristus (se 2 Timoteusbrevet 4:7–8).

Bakade godsaker: Bakverk och godsaker påminde oss om att Jesus beskriver sig själv som "livets bröd" (Johannes 6:35) och att namnet på Jesu födelseplats, Betlehem, faktiskt betyder "brödets hus". När vi ger eller tar emot bakade godsaker under julen tänker vi på Jesus, livets bröd och hans villighet att stödja oss och ta på sig våra bördor. Han ger oss en varm och trösterik lindring genom förlåtelse.

Polkagriskäppar: Den vackra vita färgen på dessa unika julgodisar fick oss att tänka på Kristi renhet. Den böjda formen fick oss att tänka på herdestavens krok och på hur Jesus är den gode herden, som vakar över och skyddar oss, sina får (se Johannes 10:11–12, 14). Sötman i godiset påminde oss om att aldrig ersätta gott med ont – eller sött med bittert, som Jesaja varnar för ska hända i de sista dagarna (se Jesaja 5:20).

Vår familjs experiment att söka Kristus i allt som rör julen gav oss stora belöningar på oväntade sätt. Vi hittade vittnen om Kristus överallt omkring oss, även i sedvänjor som julstrumpor, jultomten och julpyjamaset. Vi gjorde det andliga arbete som krävdes för att se och höra vittnen om Jesus under hela julen.

Att medvetet söka Kristus under julen fortsätter att göra vårt sätt att fira julen mer betydelsefullt och praktfullt. Vi hoppas att Anden, när du söker Kristus under julen, ska vägleda dig till de vittnesbörd som vår himmelske Fader vill undervisa dig och din familj om.

Vi vittnar om att valet att medvetet och "tydligt fokusera på Frälsaren" – som president Russell M. Nelson uppmanade oss att göra under första presidentskapets julandakt² – inbjuder Anden och hjälper oss bli mer nöjda med att stanna kvar bland julens dyrbara vyer, ljud, lukter, smaker och vittnesbörd. ■

Författarna bor i Utah, USA.

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, "Sök Kristus=vid jultiden", *Liahona*, dec. 2017, s. 4.
2. Russell M. Nelson, "Gudomliga gåvor" (första presidentskapets julandakt, 6 dec. 2020), [JesuKristiKyrka.org](https://www.jesuikristikyрка.org).

Söndagsskolans generalpresidentskap

Bli ordets **GÖRARE**

En av evangeliets viktiga lärdomar är att vi inte bara ska lära oss sanningen. Vi bör också leva efter sanningen. Eftersom det är så viktigt att tillämpa det vi lär oss bad Liahona Söndagsskolans generalpresidentskap att hjälpa oss förstå hur vi kan bli bättre på att vara "ordets görare, inte bara dess hörare" (Jakobs brev 1:22).

Varför är det så viktigt att tillämpa det vi lär oss?

Broder Milton Camargo, förste rådgivare: Äldste

David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Att veta genom den Helige Andens kraft att Jesus är Kristus är viktigt och nödvändigt. Men att uppriktigt komma till honom och ge hela vår själ som offer kräver

mycket mer än att bara veta. Omvändelse kräver allt vårt hjärta, all vår förmåga, allt vårt förstånd och all vår styrka."¹

Med andra ord kan och bör vi studera skrifterna, generalkonferenstal och kyrkans material och studera dem ofta. Men om vi inte *tillämpar* det som Frälsaren lärde så kommer inte blotta kunskapen om hans undervisning att förändra oss.

Vad kan hjälpa oss att handla efter det vi lär oss?

President Mark L. Pace: Anden motiverar oss att

handla, och det bästa sättet för oss att bli ordets görare är att ha Anden med oss.² Det är en av anledningarna till att vi tar del av sakramentet varje vecka. Vi lovar att vi ska ta på oss Jesu Kristi namn, alltid minnas honom och

hålla hans bud. Det är uppmaningar till handling. När vi sedan gör de här sakerna välsignas vi med att *alltid* ha hans Ande hos oss.³

Sakramentet hjälper oss att leva efter Kristi lära. Det hjälper oss att stärka vår tro på honom. Det manar oss att omvända oss, vilket är en uppmaning till handling. Det manar oss att sträva efter att göra bättre genom att minnas honom under veckan. Och en av den Helige Andens uppgifter är att visa "er allt vad ni bör göra".⁴

När vi deltar i söndagens gudstjänst och lärande, hur kan vi gå från att höra det profetiska ordet till att *göra* det som Anden manar oss att göra?

Broder Camargo: Det är viktigt att medlemmarna kommer på söndagarna förberedda att samtala om vad den Helige Anden har lärt dem under veckan. Det är ett underbart sätt att delta i samtalen i Söndagsskolan, prästadömskvorum och Hjälpföreningen.

President Pace: De som undervisar på söndagen kan fråga sig själva: "Vad kan *jag* göra i *min* undervisning som får höraren att inte bara vara en elev utan också en ordets *görare*? Hur kan jag uppmana människorna i min klass eller mitt kvorum att vara flitigare i sitt hemcentrerade lärande så att de kan delta i den del av evangeliestudierna som stöds av kyrkan på ett mer effektivt sätt?" Det är en del av att göra – där enskilda tar ansvar för sin egen omvändelse och utarbetar sin egen frälsning.

Broder Jan E. Newman, andre rådgivare: Och lärarna kan avsluta samtalen med att säga: "Jag vill höra någon ägna tio sekunder åt att berätta vad ni har lärt er eller vad Herren vill att ni ska göra med det vi pratade om den här veckan." Det skulle förstärka uppmaningen att handla: "Vad uppmanar Herren er att göra den här veckan, baserat på den upplevelse vi har haft tillsammans när vi studerat skrifterna?"

President Pace: En av anledningarna till vår gemensamma gudsdyrkan på söndagar är för att vi ska kunna stärka varandra. Jag är inte bra på att sjunga. När jag sjunger i kören sitter jag bredvid någon som vet hur man

sjunger, och det hjälper mig att sjunga bättre. Det är samma sak när det gäller att leva efter evangeliet. Att vara tillsammans med personer som efterlever evangeliet väl hjälper resten av oss att leva efter evangeliet bättre också.

Hur kan vi tillämpa det vi lär oss av våra studier i *Kom och följ mig* under veckan?

Broder Camargo: När vi har läst eller lyssnat åtar vi oss ofta att göra något. Men en eller två dagar senare glömmar vi. Det är därför det är viktigt att skriva ner maningar vi känner och åtaganden vi gör, så att vi kan minnas dem under veckan. Det finns stor kraft i orden: "Kom ihåg ... kom ihåg."⁵

Broder Newman: Liksom Frälsaren kan vi gå omkring och göra gott. När du följer hans exempel på tjänande blir det en del av den du är. Jag fick ett fullkomligt exempel på det i kyrkan en söndag. Jag var där själv eftersom min fru var sjuk. När jag satte mig ner sa personen bakom mig: "Var är din fru?" Jag sa: "Hon mår inte så bra." Han sa: "Får vi komma förbi med middag till er i kväll?" Jag sa: "Ingen fara. Det är omhändertaget." Han sa: "Då tar vi med oss något i morgon." Och de kom med middag.

Utan att ha blivit ombedda gjorde dessa grannar något gott, för det är sådana de är. När vi är Kristi lärjungar och ser någon behövande, säger vi inte: "De har nog allt de behöver." Vi gör vad vi kan för att hjälpa till.

HUR MAN BLIR EN GÖRARE

- Fråga dig själv: "Vad vill Frälsaren att jag ska göra?"
- Be om vägledning och inspiration för att veta hur du ska tillämpa evangeliets lärdomar.
- När tankar och känslor kommer, skriv upp dem. Det visar att du värdesätter inspirationen som Herren ger dig och det hjälper dig komma ihåg den.
- Handla efter den inspiration du får.
- Fortsätt göra gott, om och om igen. Det här bygger kristuslik karaktär inom dig.

President Pace: Oavsett var vi är – till exempel när vi kör till jobbet eller skolan – kan vi tänka på Frälsaren. Men att vara ordets *görare* innebär att vi behöver göra mer än att bara *tänka på* honom. Här är några specifika saker du kan göra för att tillämpa det du lär dig i personliga studier, familjestudier och söndagsstudier:

1. Låt löftena i sakramentsbönerna motivera dig till att handla.
2. Genom bön, studier och lydnad kan du inbjuda Anden att vägleda dig.
3. Tillämpa skrifterna på dig själv.⁶ I dina personliga studier eller studier med familjen kan du fråga dig själv: "Finns det något i det här skriftstället som kan hjälpa mig veta vad jag ska göra?"
4. När du lyssnar på profeter och apostlar, fråga då: "Vad ska jag göra med det jag har lärt mig?" Var särskilt uppmärksam på alla uppmaningar till handlingar som du känner eller hör.
5. Gör anteckningar om dina känslor och intryck så att du kan följa upp dem.
6. Omsätt det du har blivit undervisad om i handling. Be om vägledning. Och som Nephi sa: "Gå och gör."⁷
7. Hjälp din nästa. Din nästa är alla omkring dig som behöver hjälp.

Broder Camargo: Det finns mer i skriftstället som uppmuntrar oss att vara görare och inte hörare. Det fortsätter:

"Om någon är ordets hörare men inte dess görare liknar han en man som ser sitt ansikte i en spegel.

När han har sett sig själv och gått sin väg glömmer han genast hur han såg ut.

Den som däremot blickar in i frihetens fullkomliga lag och blir kvar i den, inte som en glömsk hörare utan som en verklig görare, han blir salig i det han gör."⁸

President Pace: Vilken bra påminnelse om att om vi blir görare så välsignas vi av att leva efter evangeliet! ■

SLUTNOTER

1. David A. Bednar, "Omvänd till Herren", *Liahona*, nov. 2012, s. 107. Se även Läran och förbunden 4:2.
2. Se Läran och förbunden 20:77.
3. Se Läran och förbunden 20:77, 79; Moroni 4:3; 5:2.
4. 2 Nephi 32:5.
5. Helaman 5:12.
6. För ytterligare förslag på hur skriftstudier kan leda till handling, se *Kom och följ mig – för enskilda och familjer: Gamla testamentet 2022*, s. x–xiv.
7. Se 1 Nephi 3:7.
8. Jakobs brev 1:23–25.

KYRKAN FINNS HÄR

Stockholm, Sverige

Julen i Sverige är en glädjefylld tid på året för medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, som gläds åt det återställda evangeliet. Den första nyomvända döpte sig 1850. I dag har kyrkan i Sverige

9 650 medlemmar (ungefär)

4 stavar, 40 församlingar
och grenar, 1 mission

1 tempel,
37 släktforskningscenter

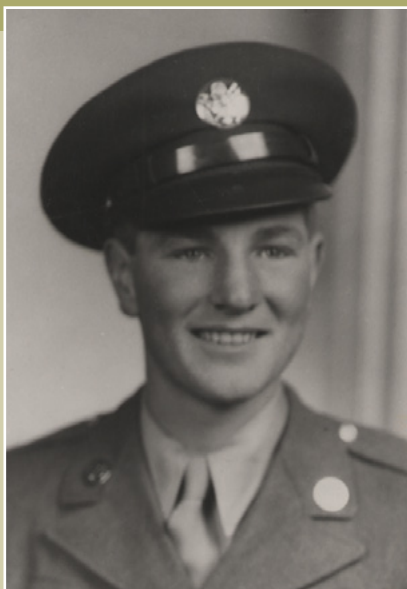
Gör de enkla sakerna

Biskop Simon Olsson i Vendelsö församling har många ansvar, "men jag älskar att vara med min familj", säger han. "Tillsammans lär vi oss att när vi gör de enkla sakerna som evangeliet undervisar om, välsignar Herren oss."

LÄR DIG MER OM
KYRKAN I SVERIGE

Neal A. Maxwell i andra världskriget

Bakgrunden till den här berättelsen är 1945 i Okinawa i Japan, där den 18-åriga Neal A. Maxwell verkade i USA:s militär. Äldste Maxwell verkade senare i de tolv apostlarnas kворum från 1981 till 2004.

De allierade firade "segerdagen i Europa" den 8 maj 1945. Neal Maxwell gladdes åt nyheten, liksom andra amerikanska soldater som kämpade för att erövra den japanska ön Okinawa. Men firandet dämpades av deras egen situation. Med kamikazepiloter som anföll Okinawas hamn och artillerield som spreds över öns kullar, visste de amerikanska trupperna att deras del i striden var långt ifrån över.

"Det här är ett riktigt krig", tänkte Neal. Slagfältet var långt mindre glamoröst på nära håll än vad tidningarna och filmerna hade fått honom att tro. Det fyllde honom med en dyster, obehaglig känsla.

Äldste Maxwell (till vänster)
verkade i USA:s militär i
Stillahavsområdet under
andra världskriget.

Neal och soldaterna med honom blev tilldelade en division som ersättare. Den 13 maj skrev han hem till Utah. Han fick inte berätta för sina föräldrar vad hans uppdrag gällde, men han försäkrade dem om sitt välbefinnande. "Jag är helt ensam när det gäller andliga kamrater, förutom en", skrev han. "Jag vet att han alltid är med mig."¹

Neal var i en granatkastargrupp som fått i uppdrag att avlossa explosiva granater mot fiendens positioner som var gömda inåt landet. Han intog position i ett skyttevärn, och efter dagar av upprepat krig förvandlade det häftiga regnet det svedda landskapet till lervälling. Neals skyttevärn fylldes av lera, vilket gjorde det nästan omöjligt att vila eftersom han försökte somna stående. Magra militära ransoner gjorde inte mycket för att avvärja hunger, och vattnet han fick kom uppför kullen i 20-literstankar och smakade alltid olja. Många män drack kaffe för att dölja vattnets vidriga smak, men Neal ville lyda Visdomsordet och vägrade. Han gjorde sitt bästa för att samla regnvatten, och på söndagarna använde han vatten som han hade sparat och en skorpa från sina ransoner till sakramentet.²

En kväll i slutet av maj exploderade tre fiendegranater nära Neals position. Fram till dess hade japanerna inte upptäckt hans grupps position. Men nu verkade det som om artillerimännen hade triangulerat hans position och närmade sig. När ännu en granat exploderade bara några meter bort blev Neal rädd att nästa skulle träffa sitt mål.

Han hoppade ut ur skyttegraven och tog skydd bakom en kulle. Sedan insåg han att han fortfarande var i fara och skyndade sig tillbaka till skyttevärnet för att invänta vad det än var som skulle hända.

I leran och mörkret gick Neal ner på knä och började be. Han visste att han inte förtjänade några speciella förmåner från Gud och att många rättfärdiga män hade dött efter att ha bitt innerliga böner under striden. Ändå väddade han till Herren att skona hans liv och lovade att ägna sig åt Guds tjänst om han överlevde. Han hade ett smutsigt exemplar av sin patriarkaliska välsignelse i fickan, och han tänkte på ett löfte som den innehöll.

"Jag beskyddar dig mot fördärvarns makt så att ditt liv inte blir förkortat", stod det i hans välsignelse, "och så att du inte berövas att utföra varje uppdrag som gavs dig i det förjordiska tillståndet."

Neal avslutade sin bön och tittade upp mot natthimlen. De öronbedövande explosionerna hade upphört och allt var tyst. När beskjutningen inte återupptogs kände han i sin själ att Herren hade bevarat hans liv.³

Kort därefter skrev Neal några brev till sin familj där hemma. "Jag är så ensam utan er att jag ibland känner för att gråta", sa han. "Allt jag behöver göra är att vara värdig min patriarkaliska välsignelse, era böner och min religion. Men tiden och alla dessa händelser tynger ner en människas själ."

"Jag kan säga att endast Gud förhindrade min död ibland", skrev han. "Jag har ett vittnesbörd som ingen kan förgöra."⁴ ■

SLUTNOTER

1. Maxwell, personlig historia, låda 1, mapp 3, 10; Hafen, *Disciple's Life*, s. 102, 105. Citatet har redigerats för läsbarhet; i originaluppteckningen står det "det här var ett riktigt krig".
2. Maxwell, muntlig historieintervju [1976–1977], s. 117; Maxwell, personlig historia, låda 1, mapp 3, 11–12; Hafen, *Disciple's Life*, s. 107–112; Freeman och Wright, *Saints at War*, s. 358.
3. Hafen, *Disciple's Life*, s. 109–110; Maxwell, personlig historia, låda 1, folder 3, 10, 12; Maxwell, diktamen, s. 3.
4. Hafen, *Disciple's Life*, s. 112; Neal A. Maxwell till Clarence Maxwell och Emma Ash Maxwell, 1 juni [1945], Neal A. Maxwell, korrespondens under andra världskriget, CHL.

"Vi kommer alltid att fortsätta lära oss"

Priscilla Biehl Motta and Richard M. Romney

Kyrkans tidskrifter

Utbildning har gjort stor skillnad för familjen Carvalho, som ser lärandet som ett ankare i sina liv.

När Raimundo Carvalho var 18 år dog hans far. Hans far hade livnärt sig på att tvätta kläder åt andra familjer. Nu var den magra inkomsten borta.

"Jag var det äldsta barnet, den ende sonen, med fyra yngre systrar. Så jag behövde hjälpa mamma att försörja familjen", minns han. "Vi hade många utmaningar och var riktigt fattiga."

Raimundo lärde sig tillverka skor. Men snart blev det uppenbart att han inte kunde fortsätta med sina studier och arbeta tillräckligt för att sörja för den hjälp hans mor behövde. "Att ta hand om familjen kom först", säger han. "Jag kunde avsluta mina kurser det året och sedan var det över."

I sitt hjärta visste han att han skulle komma tillbaka till skolan igen. Men när och hur?

Han fortsatte att arbeta och familjen överlevde.

"Då träffade jag och gifte mig med denna vackra kvinna", säger han och ler mot sin fru Eréroythe. "Och vi byggde en egen familj. I dag har vi tre barn och tre barnbarn."

Raimundo och Eró Carvalho samma dag som hon tog examen i gastronomi.

Eró, som hans hustru kallas, uppmuntrade Raimundo att gå tillbaka till skolan. ”Men på grund av mina ansvar som make och far”, säger Raimundo, ”visste jag att jag inte kunde genomföra den utbildning jag ville ha just då. Jag övergav inte min dröm – jag tog bara en paus. Det blev något jag skulle göra i framtiden.”

Vad han kunde göra, upptäckte han, var att uppmuntra sin fru och sina barn i deras utbildning.

”Skrifterna lär oss att Guds härlighet är intelligens,¹” säger han. ”De säger också att vi bör fostra våra barn i ljus och sanning² och att vi bör söka lärdom genom studier och tro³. De här principerna blev normer för vår familj.”

Om att utbilda sig i dag

I dag är Raimundo 62 år. Och den drömmen som han tog en paus ifrån? Den är äntligen på väg att besannas. Han tog nyligen examen från gymnasie-studier. Dessutom förbereder han sig för att börja på universitet. ”Jag måste göra ett svårt prov för att komma in”, säger han. ”Men jag vill att alla, gamla som unga, ska se att de kan sätta upp ett mål och uppnå det.”

Raimundos hustru och barn utbildar sig också.

”När jag påbörjade mina universitetsstudier för några år sedan”, säger Eró, som är 57 år, ”hade ingen i familjen skaffat en högre utbildning. Men jag trodde på att när den här muren väl var raserad skulle utbildning fylla vårt hem. Det skulle göra saker och ting bättre framöver. Jag är kock till yrket och jag lagar mat eftersom jag älskar att laga mat. Men jag trodde på att jag kunde lära mig mer, och min dotter Dielle ville också lära sig mer.”

De gick med i en oberoendegrupp i kyrkan och handledaren föreslog att de skulle ansöka om lån från Ständiga utbildningsfonden. ”Lånen godkändes”, säger Eró. Så vi började studera gastronomi på universitetet. Vi hade samma huvudämne och vi var dotter och mor i skolan tillsammans samtidigt. Vi arbetade hela dagen med att laga mat och sedan gick vi på skolan på kvällarna.” Vissa dagar började Eró arbeta klockan fem på

Dielle arbetar nu på en magisterexamen.

morgonen, sedan arbetade hon hela dagen och hade sedan lektioner från klockan åtta på kvällen.

Hon erkänner att hon somnade ibland. ”Visst, det är svårt”, säger hon. ”Men man litar bara på att Herren hjälper en, och så fortsätter man.”

Nu har både mor och dotter tagit examen. Eró arbetar inte längre på en restaurang. Hon är egenföretagare och arbetar hemifrån. ”Vi lagar fortfarande mat, men vi är mer kvalificerade och har fler möjligheter att gå framåt. Vi tjänar tillräckligt för att betala tillbaka våra lån, och Dielle arbetar på en magisterexamen i evenemangshantering!”

Eró förklarar också: ”Vår son Odirlei har trots att han sitter fängslad, tagit en examen i redovisning

”Studier och tro blev normer för vår familj”, säger Raimundo.

på nätet och har accepterats till ett konkurrenskraftigt federalt agronomi-program. Han väntar på en domares beslut som kan göra det möjligt för honom att närvara vid lektionerna personligen. Vi uppmuntrar honom att använda sin tid till att studera, bli kvalificerad, så att han, när han kommer ut permanent, kan få ett bättre liv. Han har lärt sig att utbildning ger möjligheter att skapa en ny verklighet, och han vet att Gud vet vad han kan bli.

Eró säger: ”Utbildning har gjort stor skillnad för vår familj. Det är inte bara kunskap. Det är ett ankare i våra liv.” Och Raimundo säger att hans mor, som var analfabet större delen av sitt liv, lärde sig läsa och skriva när hon var äldre.

En annan slags kunskap

Raimundo och Eró känner också till en annan typ av utbildning – andlig kunskap.

”För ungefär 30 år sedan”, säger Raimundo, ”var vi inte aktiva i kyrkan. Men vår biskop bad Eró och mig om en intervju. Han uppmanade oss att gå en kurs i evigt äktenskap, och tack vare den kursen kom vi tillbaka till kyrkan och tillsammans studerade och lärde vi oss och byggde upp våra vittnesbörd.

Ett år senare beseglades vi till vår familj i São Paulo tempel i Brasilien.

Nu har de tjänat i flera årtionden i sin församling och stav, ”och vi studerar fortfarande evangeliet och lär oss fortfarande mer sanning”, säger Raimundo.

”Även om vi är äldre”, säger Eró, ”behöver vi fortsätta lära oss. Vi behöver särskilt fortsätta få andlig kunskap. Allt är en del av en evig plan.”

Raimundo säger att han älskar det här citatet av äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum:

”Som ett folk ser vi med rätta sekulära studier och yrkesutbildning

som mycket viktiga. Vi vill och vi borde utmärka oss i lärdom och yrkesskicklighet. Jag berömmar er för att ni flitigt strävar efter att skaffa er en utbildning och bli expert inom ert område. Jag inbjuder er också att bli expert på evangeliets lärdomar.”⁴

Raimundo älskar också detta skriftställe:

”Oavsett vilken grad av intelligens vi uppnår i detta liv, kommer den att följa med oss i uppståndelsen.

Och om en person genom sin flit och lydnad förvärvar mer kunskap och intelligens i detta liv än en annan, kommer han att ha motsvarande större fördelar i den kommande världen.”⁵

”Det skriftstället motiverar mig”, säger han. ”Det gör mig glad att veta att det kommer mer. Jag vaknar

tidigt på morgonen och studerar skrifterna. Sedan går jag till jobbet nöjd eftersom jag kunde lära mig något tidigt på morgonen.”

Dela med dig av det du lär dig

För inte så länge sedan kallades Raimundo och Eró att ge råd till unga ensamstående vuxna i sitt område.

”Det är underbart!” säger Eró. ”Vi får deras positiva energi och ger dem visdom tillbaka. Det är ett perfekt förhållande. Ålder skiljer oss inte åt. Önskan att bli bättre för oss samman. Vi har upptäckt att de kan lära oss färdigheter som vi inte har lärt oss än. Och i utbyte kan vi ge dem livserfar-
enhet och hjälpa dem förstå hur utbildning kan främja deras förmåga att vara oberoende. Vi är här för att stödja varandra och lära av varandra.”

”Vilken underbar möjlighet vi har nu”, säger Raimundo, ”att hjälpa ungdomar förstå hur utbildning kan hjälpa dem bli oberoende. Men jag hoppas att vi också kan hjälpa dem förstå att Guds härlighet är intelligens. Jag tror att vi alla har en önskan att lära oss. Jag tror att vi alltid kommer att fortsätta lära oss.” ■

SLUTNOTER

1. Se Läran och förbunden 93:36.
2. Se Läran och förbunden 93:40.
3. Se Läran och förbunden 88:118.
4. Dieter F. Uchtdorf, ”Dina möjligheter och dina förmåner”, *Liahona*, maj 2011, s. 59.
5. Läran och förbunden 130:18–19.

Lär dig mer

Kyrkan erbjuder oberoendekurser om personlig ekonomi, att starta och utveckla ett företag, att hitta ett bättre jobb, utbildning för bättre jobb, känslomässigt oberoende och livsfärdigheter. Den tillhandahåller också resurser till dem som vill lära sig engelska eller använda Ständiga utbildningsfonden. Hitta ytterligare information på **ChurchofJesusChrist.org/self-reliance**.

Därför betalar vi tionde

Vad är tionde?

Ett av Guds bud är att betala tionde, som är en tiondel av vår inkomst, till hans kyrka. När vi betalar tionde visar vi vår tacksamhet till Gud för våra välsignelser. Vi visar att vi litar på Herren och att vi är villiga att lyda honom i allt.

Medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga ger en tiondel av sin inkomst till kyrkan. Detta kallas tionde. Pengarna används till att utföra kyrkans arbete över hela världen.

LÄR DIG MER

Om du har frågor om tionde kan du prata med dina stödbröder eller stöd-systrar, dina församlings- eller grensledare eller missionärerna.

Lärdomar ur Gamla testamentet

Guds folk har betalat tionde sedan Gamla testamentets tid. Abraham betalade till exempel tionde (se 1 Moseboken 14:18–20). Tiondelagen undervisades också av forntida profeter, däribland Mose och Malaki (se 3 Moseboken 27:30–34; Nehemja 10:35–37; Malaki 3:10).

Tiondelagens återställelse

År 1838 frågade profeten Joseph Smith Herren hur kyrkans medlemmar skulle betala tionde. Herrens svar finns i Läran och förbunden 119, där det står att medlemmarna ska ge en tiondel av sin inkomst till kyrkan (se v. 4). Kyrkans ledare har sagt att inkomst är det man tjänar.

Hur man betalar tionde

Vi kan betala tionde genom att fylla i donationsblanketten på donations.ChurchofJesusChrist.org. Eller så kan vi fylla i en pappersblankett och ge pengarna till en medlem i biskopsrådet eller grenspresidentskapet. Alla pengar skickas till kyrkans huvudkontor, där kyrkans ledare (första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet) under bön bestämmer hur de ska användas.

UR SKRIFTERNA

Första presidentskapet, de tolv apostlarnas kворum och presiderande biskopsrådet avgör under bön hur tiondemedel används (se Läran och förbunden 120).

Herren har lovat att han ska öppna "himlens fönster" när vi betalar tionde (se Malaki 3:10).

Vi kommer att bli räddade vid Frälsarens andra ankomst om vi betalar tionde (se Läran och förbunden 64:23).

Välsignelser

Herren har lovat att de som betalar tionde ska välsignas timligt och andligt. Tiondet välsignar också alla Guds barn med möjligheten att lära sig om honom och växa i evangeliet.

Hur tiondemedel används

Tiondepengar används för att bygga upp Herrens kyrka över hela världen. Det innefattar att bygga tempel och andra kyrkans byggnader, trycka skrifter och annat material, finansiera skolor som ägs av kyrkan och hjälpa till med släktforskning och missionsarbete.

Uppgifter om tiondeställning

En gång om året träffar kyrkans medlemmar sin biskop (eller grenspresident) för att tala om för honom om de betalar fullt tionde. ■

VAD TIONDE BETALAR FÖR

Magdalena Donoso, Florida, USA

När jag fann Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga fann jag också hopp om att få träffa mamma igen. Och när jag kom till templet renade min himmelske Fader mitt hjärta från smärtan och ilskan jag hade känt mot min jordiske far.

Resten av berättelsen

Jul i Israel

Rod och Sandy Brown, Utah, USA

Vi var ensamma och långt hemifrån, men några dagar före jul knackade någon på vår dörr.

I augusti 1977 flyttade min man och jag till Rehovot i Israel med våra tre barn, alla under sex år. Språket var obekant, det var inte många som pratade engelska, maten skilde sig från det vi var vana vid, och det var en utmaning att handla. Vi lärde oss mycket under de två år vi bodde där.

Tiden gick snabbt, och snart var det december. För de flesta i landet var den 25 december precis som vilken annan dag som helst. Men för vår familj och det lilla antal andra kristna som bodde i Israel var det jul.

Vi lärde känna ett vackert judiskt par, Israel och Millie Jacobson. Han hade kommit till Israel som flykting från sitt hemland Litauen, och hon var från Sydafrika. De var i 60-årsåldern och bodde i en liten lägenhet omkring 1,5 kilometer från oss. Israel arbetade på Weizmann Institute of Science där min man också arbetade. De hade varit vänliga mot oss och inbjudit oss till sin lägenhet flera gånger för att fira olika judiska högtider.

När vi förberedde oss för julen det året ville vi att våra barn skulle känna vikten av att fira Frälsarens födelse. Jag hittade ett brunt omslagspapper och klippte det i form av en julgran. Våra barn färglade det med gröna kritor. Sedan klistrade vi fast godis på vårt pappersträd som dekorationer och tejpade fast det på väggen. Vi förväntade oss inte många gåvor under vårt träd det året. Vi kände oss ensamma och långt borta från alla och allt vi kände till.

En kväll bara några dagar före jul knackade någon på vår dörr. När vi öppnade dörren såg vi Israel Jacobson stå där med en kaka i händerna. Han och hans fru visste att vi var kristna och att Jesu Kristi födelse var viktig för oss. De gjorde det som de tyckte var bäst och bakade en kaka för att hjälpa oss fira Frälsarens födelsedag. Det var en fin upplevelse för hela vår familj.

Den julen njöt vi av att besöka Betlehem och fälten runt omkring. Men inget berörde oss mer än den omtänksamma gåvan från en vis man som hette Israel Jacobson och hans vänliga, kärleksfulla hustru Millie. ■

Sista dagars heliga berättar Jag känner igen den sången

Vernie Lynn DeMille, Nevada, USA

Jag hade glömt broder Tingey, men Gud kom ihåg honom.

Unga kvinnors ledare i församlingen ordnade ett besök på ett lokalt vårdhem som veckoaktivitet. Vi skulle sjunga julsånger, le och sedan återvända till kyrkan för varm choklad och kakor.

Jag ville verkligen inte gå in i dessa obehagliga sjukhusliknande rum med deras antiseptiska lukter, sparsamma dekor och sorgsna känslor. Jag erkänner att jag var mer intresserad av den varma chokladen och kamratskapet än att sjunga för de äldre.

Vi kom dit och passerade en enkel ljusslinga på väg till rummen. När vi sjöng flera älskade julsånger fick några av de boende tårar i ögonen, några försökte sjunga med och några verkade likgiltiga. Alla tackade oss när vi lämnade deras rum, men jag kände inte glädjen som ofta åtföljer

tjänande. Jag kände mig ledsen och undrade hur många som bara besökte äldreboendet under julen.

”Vi ska gå till broder Tingeys rum nu”, sa en av våra ledare. ”Han har Alzheimers, så han minns inte så mycket. Ni vet att syster Tingey gick bort för ett tag sedan.”

En plötslig sorg sköljde över mig. Jag hade helt glömt paret Tingey. Broder Tingey och hans fina hustru hade varit vår församlings vithåriga änglar. Jag kom ihåg deras leende ansikten, syster Tingey's milda beröring och broder Tingey's vänliga hälsningar. Jag hade inte lagt märke till när de slutade komma till kyrkan. Jag hade inte ens kommit ihåg att syster Tingey hade gått bort.

Vi gick in i broder Tingey's rum och samlades i en halvcirkel runt

hans rullstol. Vår sång fyllde rummet, men han satt stilla och hängde med huvudet. Efter två sånger föreslog en av våra ledare att vi skulle sjunga ”Jag är Guds lilla barn”¹.

När vi började lyfte broder Tingey plötsligt på huvudet, öppnade ögonen och tittade på oss. Han log och sa med svag röst: ”Jag känner igen den sången.”

Tårar började rinna från hans ögon ner på kinderna. När vi hade sjungit färdigt grät vi alla. Sedan kramade vi broder Tingey och sa hej då.

Genom enkelheten i en sång och en grupp tonårsflickors ofullkomliga röster påmindes broder Tingey om att han fortfarande var ett Guds barn och att Gud inte hade glömt honom. Sedan det besöket har inte heller jag gjort det. ■

SLUTNOT

1. ”Jag är Guds lilla barn”, *Psalmer*, nr 194.

Sista dagars heliga berättar Julklappen som jag inte ville ge

Warren Park, Texas, USA

Mannen skulle förmodligen inte vilja träffa oss, men vi bestämde oss för att lämna en julklapp ändå.

Under min mission i North Carolina besökte vi en man som först verkade trevlig men sedan blev orubblig i sin tro att Mormons bok var falsk. Han uttryckte också andra negativa åsikter om kyrkan. Det var helt enkelt inte en bra lektion. Vi bad en avslutningsbön och gav oss av.

Under en tid hyste jag känslor för den här mannen som inte var särskilt missionärsliknande, men så småningom glömde jag bort honom. Åtminstone tills julen kom.

Några medlemmar i kyrkan hade gett oss två stora kartonger med smaksatt popcorn till julen. Vi öppnade den första och började äta, men sedan började vi tänka på mannen vi hade besökt.

När vi sneglade på den andra kartongen kom vi ihåg att den här mannen bodde själv. Vi tänkte att han kanske skulle tycka om att få popcorn också, men sedan mindes vi hur negativ han hade varit. Han besökte förmodligen sin familj ändå, och även om han var hemma skulle han inte vilja träffa oss. Dessutom var det här *våra* popcorn.

Men den där första känslan försvann inte. Vi struntade i ursäkterna och bestämde oss för att ge honom den andra kartongen med popcorn.

Efter kyrkan den söndagen körde vi fram till hans hus och knackade på dörren. Jag började komma på andra tankar, men sedan öppnades dörren.

”God jul!” sa vi. Hans ansikte fylldes av ett gigantiskt leende och han hälsade oss välkomna in.

”Broder, vi har en gåva till dig”, sa vi. Sedan gav vi honom den stora kartongen med popcorn. Han log ännu större och bad oss sätta oss på soffan. När vi pratade insåg jag att jag sällan hade sett någon så glad förut.

Vi fick veta att han inte hade någon familj i närheten. Han hade planerat att fira jul själv. De inslagna julklapparna jag såg under hans lilla julgran visade sig bara vara tomma lådor inslagna för dekoration.

”Jag trodde inte att någon brydde sig om mig”, sa han. ”Jag trodde inte att jag skulle få någon julklapp i år.”

När vi åkte därifrån kände jag så stor glädje att jag inte visste hur jag skulle hålla tillbaka den. Jag tyckte inte ens om den här mannen, men nu kände jag verklig kärlek till honom.

Julen handlar inte om dig eller mig. Den handlar om Jesus Kristus, den största gåvan av alla, och om att dela med sig av hans kärlek till andra. När vi älskar och hjälper andra känner vi glädje eftersom vår himmelske Fader är nöjd med vårt val att följa hans Son. ■

Sista dagars heliga berättar Stärkt av Marias exempel

Lucy Stevenson Ewell, kyrkans tidskrifter

Maria påminner mig om att i stället för att oro mig kan jag välja att lita på Gud och hans plan för mig.

Alla som har verkat som missionär vet att det kan vara stressigt att vänta på ett förflyttningssamtal. Att vänta på samtalet efter att min nye missionspresident hade kommit var särskilt jobbigt för mig.

Jag undrade var jag skulle tjäna och vem min nya kamrat skulle vara. Jag undrade också hur min nye missionspresident skulle vara och hur han skulle göra saker och ting.

En morgon när förflyttningarna närmade sig läste jag berättelsen om när ängeln Gabriel visade sig för Maria. Jag slogs av det vittnesbörd Gabriel bar för henne: "För ingenting är omöjligt för Gud" (Lukas 1:37). Jag förundrades också över Marias ödmjuka svar: "Jag är Herr-ens tjänarinna. Låt det ske med mig som du har sagt" (Lukas 1:38).

Maria kunde säkert ha känt sig livrädd för framtiden. Hur skulle Josef reagera? Vad skulle andra tycka? Ändå underkastade sig Maria med tro Guds vilja och hans plan för henne.

Jag insåg att när jag stod inför min egen rädsla ville jag vara som Maria. Jag ville på mitt eget sätt säga: "Jag är Herrens tjänarinna." Jag ville göra vad Gud än bad mig om och gå vart

han än kallade mig. Jag tröstades av Gabriels påminnelse om att för Gud är allting möjligt.

Närhelst oroliga tankar fyllde mitt sinne under resten av veckan tänkte jag på Maria. Hennes exempel gav mig mod och styrka att lägga mina bekymmer åt sidan.

Vår Frälsare var ett exempel på samma ödmjukhet och styrka när han i Getsemane trädgård sa: "Abba, far! *Allt är möjligt för dig*. Ta den här bägaren ifrån mig. Men *inte som jag vill, utan som du vill*" (Markus 14:36, kursivering tillagd). I det ögonblicket erkände Frälsaren att allt är möjligt för Gud. Men liksom sin mor underkastade han sig med tro sin Faders vilja.

Jag hade underbara upplevelser med min nya kamrat i vårt nya område. I dag står jag inför ännu mer överväldigande okända ting. Men när jag minns Maria – och min Frälsare – påminns jag om att i stället för att oro mig kan jag välja att lita på Gud och hans plan för mig. När han ber mig göra något svårt kan jag möta den uppgiften med tro, eftersom ingenting är omöjligt för honom. ■

**"Kom till Kristus" –
hur gör vi egentligen det?**

Chakell Wardleigh Herbert

Kyrkans tidskrifter

Det är en svår tid på jorden just nu. Det finns såklart mycket gott omkring oss, men ibland blir jag rädd och trött. Att behöva möta världens hårdhet och de katastrofer som tycks uppstå överallt kan vara, ja, ansträngande.

Lyckligtvis välsignas vi med att veta att Frälsaren kan vara en källa till tröst i mörka tider. Kanske är det här en anledning till att skrifterna gång på gång uppmanar oss: "[Kom] till mig" (3 Nephi 9:14), och "närma er [honom]" (Läran och förbunden 88:63) och "kom och följ [honom]" (Lukas 18:22). Vi får också ofta dessa uppmaningar under generalkonferensen och i kyrkan.

Jag har alltid strävat efter att acceptera de här uppmaningarna, men jag har ibland undrat vad det *egentligen* innebär att komma till Kristus. Hur inbjuder jag och får tillgång till hans återlösande, helande och möjliggörande kraft? Har jag någonsin haft ett verkligt band till honom? Finns det någon hemlig formel? Men när jag har reflekterat över några av mina tidigare upplevelser har jag lärt mig att det finns ett mönster som kan hjälpa mig – och var och en av oss – att komma till Kristus.

Välj att tro på honom

"Jag tror på Kristus, vad som än händer."

Det här är favoritmeningen i min favoritpsalm, "I Believe in Christ" (*Hymns*, nr 134). Jag gråter varje gång jag hör den! Jag har till och med orden nedskrivna på en post-it-lapp på skrivbordet så att jag kan se dem varje dag.

Jag skrev ner de här orden under en svår period i mitt liv, när jag stod inför många utmaningar, för de påminde mig om två saker: 1) Frälsaren är verklig och 2) tack vare honom har jag inget att vara rädd för. Jag älskar kraften i dessa enkla sanningar. Och i deras enkelhet ser jag att det också kan vara enkelt att vända sig till Kristus.

President Russell M. Nelson har sagt:

"Välj att tro på Jesus Kristus. ...

Vi har alltid uppmuntrats att söka Kristus och föra in hans kraft i våra liv, men jag har inte alltid vetat hur jag ska acceptera den uppmaningen till fullo.

En tro på Jesus Kristus är den *största kraft* som är tillgänglig för oss i det här livet."¹

Det här kraftfulla budskapet påminner mig om att vi ofta komplicerar den här grundläggande principen i evangeliet. Vi snubblar och gör misstag när vi försöker komma på hur vi ska söka honom när tro egentligen handlar om ett val: valet att tro på honom.

När jag tänker på att komma till Frälsaren begrundar jag ofta kvinnan med blödningar (se Markus 5:25–34). Hon sträckte sig bokstavligen efter honom i tro och trodde av hela sitt hjärta att han kunde hela henne om hon bara kunde röra vid hans kläder. Och visst, när hon rörde vid honom upplevde hon omedelbart helandets mirakel.

Naturligtvis försvinner inte alla våra bedrävelser och sorger *omedelbart* när vi vänder oss till Frälsaren. Men precis som den här kvinnan upplevde, kan vi med tro på att han är verklig, att han villigt offrade sitt liv för oss och att han är redo att stå vid vår sida få motivationen att komma till honom och börja känna hans möjliggörande kraft i våra liv.

Fortsätt söka honom

Men det här är inte ett val vi gör bara en gång – vi behöver fortsätta söka honom så att vi kan få tillgång till hans nåd och möjliggörande kraft hela livet. Som president Nelson har sagt om vikten av kontinuitet i dessa ansträngningar: "Inget öppnar himlarna på riktigt samma sätt som kombinationen av ökad renhet, noggrann lydnad, uppriktigt sökande, att man dagligen mättar sig med Kristi ord i Mormons bok, och regelbunden tid som viks åt tempeltjänst och släktforskning."²

Vi kan också fortsätta söka honom genom att bjuda in Anden i våra liv. Genom den Helige Andens gåva kan vi ha en medlem i gudomen som bor inom oss och mer fullständigt sammanlänka oss med vår himmelske Fader och Frälsaren. Visst är det fantastiskt? Som president Nelson sa: "Den viktigaste sanningen den Helige Anden någonsin kommer att vittna om för er är att Jesus är Kristus, den levande Gudens Son."³

Världens distraktioner kan göra det lätt att glömma betydelsen av de små handlingar som för oss närmare Frälsaren.

Men jag märker en skarp kontrast i mitt liv mellan när jag "tar mig tid för Herren"⁴ varje dag och när jag inte gör det.

Trots de problem jag kan ställas inför, när jag ber ständigt, följer maningar, tar mig tid att läsa skrifterna, hjälper mina förfäder att ingå förbund i templet och omvänder mig från mina synder, känner jag en övergripande känsla av glädje, mod, självförtroende och, i slutändan, trygghet i mitt liv. Jag känner också Anden, som hjälper mig att känna samhörighet med Kristus.

Erkänna hans kraft

Nyligen sökte jag i en dagbok som jag har haft i årtal för att begrunda tillfällena när jag förlitade mig på Frälsaren. Jag läste om den förtvivlan jag kände när jag såg missbruk i min familj, upplevde arbetslöshet, gick igenom perioder av osäkerhet och ensamhet och kämpade med min fysiska och mentala hälsa. Jag läste om några av de mörkaste stunderna i mitt liv, när min ande kände sig krossad under tyngden av mina utmaningar.

Men medan jag reflekterade över de här upplevelserna fick jag tårar i ögonen när Anden visade mig hur Kristus tröstade och ledde mig igenom mina utmaningar – än i dag! Trots prövningarna i mitt liv har jag kunnat hitta så mycket glädje. Jag har upplevt förlåtelsens helande balsam, bevittnat underverk och lärt mig att hålla fast vid hoppet varje dag – och jag vet att allt är tack vare min Frälsare Jesus Kristus. Han hjälper oss verkligen att övervinna det omöjliga.

Ibland kanske vi väntar på överväldigande bevis på att Frälsaren finns i våra liv. Men när vi gör små ansträngningar att handla i ofullkomlig tro och tar ett steg i taget i hans riktning, kanske vi ser att han har överöst oss med glädje, styrka och näring – att han har varit med oss hela tiden. Och när vi erkänner hans kraft i våra liv ser vi att vi verkligen har kommit till Kristus.

Äldste Michael John U. Teh i de sjuttios kворum har sagt: "En ökad förståelse av att Jesu Kristi försoning gäller oss alla

personligen och enskilt hjälper oss att lära känna honom.”⁵ Och så är det! Att begrunda bevis på Frälsarens helande och möjliggörande kraft och fullkomliga kärlek i mitt liv har hjälpt mig fördjupa min tacksamhet för och hängivenhet mot att bli mer som han.

Acceptera din inbjudan

Din inbjudan att ”komma till Kristus” är verkligen så enkel som den låter. För mig börjar det med att välja att tro på honom och hans försoning, att fortsätta söka honom på små sätt för att behålla hans Ande hos mig och söka efter bevis på hans kraft i mitt liv.

Jag uppmanar er – särskilt under den här julen – att upptäcka hur det kan hjälpa er personligen att komma till Kristus. När ni ber och begrundar ”visar [Anden] er allt vad ni bör göra” (2 Nephi 32:5).

Frälsaren väntar och har alltid väntat tålmodigt på att vi ska följa honom. Och när vi gör det sträcker han sig ut mot och hjälper oss att bli mer än vi är nu.

Ja, världen blir alltmer turbulent och framtiden kan verka skrämmande och osäker. Men president Nelson har också påmint oss om det som *är* säkert: ”När er andliga grund är stabilt byggd på Jesus Kristus så *behöver ni inte frukta*.”⁶

Och det tror jag verkligen av hela mitt hjärta. ■

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, ”Kristus har uppstått – tro på honom förflyttar berg”, *Liahona*, maj 2021, s. 103, 104; betoning i originalet.
2. Russell M. Nelson, ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”, *Liahona*, maj 2018, s. 95.
3. Russell M. Nelson, ”Uppenbarelse för kyrkan, uppenbarelse för våra liv”, s. 96.
4. Se Russell M. Nelson, ”Ta dig tid för Herren”, *Liahona*, nov. 2021, s. 120.
5. Michael John U. Teh, ”Vår personlige Frälsare”, *Liahona*, maj 2021, s. 99.
6. Russell M. Nelson, ”Templet och din andliga grund”, *Liahona*, nov. 2021, s. 96, betoning i originalet.

BYGGA VÅR GRUNDVAL GENOM små och enkla medel

Debora Siniscalchi

"Med små och enkla medel uträttas mycket stort" (Alma 37:6).

Jag har en stjärna i plast i mitt rum som jag tog med mig hem från min mission. Jag älskar hur den ser ut med ljuset på. Den här lilla stjärnan hänger på en vägg så att jag kan se den varje kväll när jag somnar och den är det första jag ser när jag vaknar.

Nyligen märkte jag att min stjärna inte satt fast så bra som den brukar, men jag tänkte inte så mycket på det. Jag var säker på att tejpbiten som höll fast den mot väggen skulle hålla.

Men en morgon var inte min stjärna där – den hade ramlat ner. Jag bestämde mig för att sätta fast den igen med mer tejp. Den här gången använde jag fem bitar – en bit för varje stjärnudd – så att den inte skulle ramla ner igen.

Då insåg jag att min lilla lysande stjärna är som du och jag och tejpens som håller den uppe representerar våra andliga vanor. Ljuset vi har inom oss är helt beroende av det vi gör för att stärka, eller säkra, våra vittnesbörd. Varje tejpbit som jag satte på stjärnan påminde mig om Alma 37:6: "Med små och enkla medel uträttas mycket stort."

Jag tänkte också på att jag hade märkt att min stjärna var på väg att falla i flera dagar, men jag gjorde ingenting för att rädda den *förrän den faktiskt* föll. Och det är likadant med våra vittnesbörd – om vi blir självbelåtna och glömmmer de små, andliga vanor som kan hjälpa oss hålla vår tro stark, kan våra vittnesbörd försvagas.

Nu påminner stjärnan mig varje kväll om att ställa några frågor: Hur mycket "andlig tejp" satte jag fast i dag? Är min tro tillräckligt säker så att min andlighet inte kan falla? Kan andra se Kristi ljus i mig?

När jag tänker på de här frågorna ser jag hur jag kan stärka mitt vittnesbörd om Jesus Kristus på ett bättre sätt. Jag känner mig manad att tänka på om jag kan studera skrifterna mer innerligt, be mer regelbundet, besöka templet oftare eller tjäna mer effektivt i mitt ämbete. Jag begrundar vilka frågor jag skulle vilja ställa till Herren och hur jag kan finna sanning. Och jag blir vägledad att göra små förändringar som inbjuder Anden på ett rikare sätt i mitt liv.

Motståndaren försöker alltid distrahera oss från att göra de här små, andliga sakerna eller övertyga oss om att det räcker med att

göra minsta möjliga för att hålla fast vid våra vittnesbörd. Men president Russell M. Nelson har påmint oss om att vi aktivt behöver säkra vår tro: "Jag vädjar till er att ta er tid för Herren! Gör er egen andliga grund fast och tålig nog att motstå tidens tand genom att göra det som får den Helige Anden att *alltid* vara med er."¹

Precis som de extra tejprensorna hindrade min lilla stjärna från att falla, hjälper den "andliga tejp" och att lyssna till Andens maningar oss att vara nära Frälsaren, vår tros grundval, och att motstå fiendens dragningskraft. President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, betonade vikten av de små sakerna: "Tillvägagångssättets enkelhet eller det befallda uppdragets lätthet [betyder inte] att det inte är viktigt för att vi ska kunna uppnå vår rättfärdiga önskan."²

Som det står i Alma 37:6 kan Gud hjälpa oss uppnå stora syften genom våra små ansträngningar att komma närmare Kristus. Han kan förstärka våra enkla vanor som bön, skriftstudier och tempelbesök för att ge oss den styrka vi behöver för att övervinna motståndaren och andra hinder i våra liv. Om vi använder dessa små och enkla medel kan vi vara ståndaktiga i vår tro. Precis som min lilla stjärna kan vår grundval i Kristus förbli säker när vi fortsätter framåt på förbundsstigen. ■

Författaren bor i Pescara i Italien.

SLUTNOTER

1. Russell M. Nelson, "Ta dig tid för Herren", *Liahona*, nov. 2021, s. 120.
2. Dallin H. Oaks, "Små och enkla medel", *Liahona*, maj 2018, s. 91.

TILL FÖRÄLDRAR

Handla enligt er tro
på Jesus Kristus

Kära föräldrar!

Jesus Kristus är Messias och han har gett oss många sätt att få ett vittnesbörd om hans roll och kraft i våra liv. Det här numret av tidskriften kan hjälpa er undervisa era barn om att ha tro på Jesus Kristus och hur vi kan erkänna de välsignelser han och vår himmelske Fader ger oss. Ni kan också använda följande förslag för att förbättra er familjs studier av *Kom och följ mig* och inleda samtal om vikten av att betala tionde.

SAMTAL OM EVANGELIET

Gåvan som Frälsaren är

På sidan 4 ger president Henry B. Eyring ett julbudskap om glädje och att glädjas över den största gåva Gud har gett oss – sin Son Jesus Kristus. Läs hans artikel och samtala om varför Frälsaren är en gåva i ditt liv.

Handla enligt det vi lär oss

Hur kan vi bli mer effektiva i att handla enligt det vi lär oss i våra evangeliestudier? På sidan 10 kan du läsa Söndagsskolans generalpresidentskaps tankar om hur vi kan bli bättre på att vara ”ordets görare” (Jakobs brev 1:22).

Tiondets välsignelser

På sidan 40 beskriver äldste Moisés Villanueva hur han som tioårig omvänd till kyrkan fick ett vittnesbörd om tionde genom att se sin mor trofast betala tionde. Sedan förklarar han vikten av att erkänna de subtila välsignelserna – både timliga och andliga – som kommer till följd av att man betalar tionde. Tillsammans som familj kan ni läsa delar av hans artikel och samtala om de subtila välsignelser som kommer av att betala tionde.

KOM OCH FÖLJ MIG – FAMILJEKUL

Påminnelser om Kristus

Gamla testamentet innehåller symboler för Frälsaren och hans försoning som hjälper oss att lära oss om honom.

1. Låt var och en välja en av följande symboler för Kristus som används i Gamla testamentet:
 - *Lamm* (2 Moseboken 12:5; 1 Petrusbrevet 1:18–20).
 - *Manna* (2 Moseboken 16:4, 12–21; Johannes 6:30–40).
 - *Vatten* (2 Moseboken 17:1–6; Jeremia 2:13; Johannes 4:7–14).
 - *Kopparorm* (4 Moseboken 21:4–9; Johannes 3:14–15).
 - *Klippa* (1 Samuelsboken 2:2; 2 Samuelsboken 22:2–3; Jesaja 28:16).
 - *Skott, telning* (Jesaja 11:1–2; Jeremia 23:5; 33:15).
 - *Ljus* (Psaltaren 27:1; Jesaja 60:19; Johannes 8:12).
2. Använd papper eller andra material för att skapa en dekoration som är formad som den valda symbolen och sätt upp den på en särskild plats för att minnas Frälsaren.
3. Studera skriftställe hänvisningarna för varje symbol ovan.

Diskussion: Vad lär varje symbol oss om Frälsaren? Vilken betydelse har Jesus Kristus i ditt liv?

Insänt av Mitzi Schoneman

FRÅN TIDSKRIFTEN VÄGLEDNING FÖR DE UNGA

Den utlovade Messias

Äldste D. Todd Christofferson lär att Jesus Kristus är den utlovade Messias, som kom för att uppfylla profetior och föra ljus och frälsning till världen.

Tjänande under julen

Ungdomar runtom i världen berättar hur de har tjänat andra under julen och hur tjänande hjälper dem att fokusera på Jesus Kristus.

Frälsaren kan befria oss

Lär dig hur Jesus Kristus kan hjälpa oss med de problem vi möter i livet.

FRÅN TIDSKRIFTEN VÄNNEN

Julens symboler

Fira julens högtid med din familj genom att ha ett särskilt program om julens symboler.

Tjänande under julen i Guatemala

Evas stad återhämtar sig från en orkan och covid-19. Läs en berättelse om hur hon väljer att tjäna och ge andra glädje under julen.

En pajbit

Läs den här bildberättelsen med dina barn för att hjälpa dem förstå varför tionde är viktigt.

Jesus namn

Håll din familj fokuserad på Frälsaren genom att lära er om hans många namn och vad de lär om honom.

Vi kan hitta vardagliga sätt att älska, dela med oss och inbjuda

Tjänande kan bli en del av dem vi är, inte bara ännu en sak att göra.

Carl (namnen har ändrats) hade nyligen fått i uppdrag att vara stödbroder åt Gus. Carl försökte hitta en gemensam grund och fick veta att Gus var intresserad av att skriva. Så Carl bjöd in honom till ett möte med en lokal skrivargrupp. Det slutade med att ingen av dem hade tid för gruppen, men inbjudan ledde till ett bra samtal som ledde till att de åt lunch tillsammans med några veckors mellanrum – vilket bidrog till en vänskap som Gus kunde stödja sig på när han senare behövde hjälp.

Under sin stödverksamhet har Carl och hans fru Julie sökt efter en balans mellan formellt och informellt tjänande. Ibland planerar de under bön något som är avsett att stödja andras utveckling längs förbundsstigen. Men de har också försökt göra tjänande till en normal och naturlig del av vardagen.

När Julie tackade ja till att ägna en morgon åt att tjäna i en av kyrkans anläggningar för matberedning

bestämde hon sig för att be Shawna följa med henne. Shawna hade bara kommit till kyrkan några gånger under åren som gått sedan hon flyttade in i området. Julie och Shawna hade jätteroligt när de tjänade tillsammans på anläggningen. Kort därefter planerade Julie och Carl en spelkväll för sin hemafton. De bestämde sig för att bjuda in Shawnas familj. Eftersom Julie hade tänkt inkludera Shawna i de aktiviteter hon redan hade planerat utvecklade de båda en djupare vänskap. När sedan Shawna ställdes inför en del utmaningar, kontaktade hon Julies man Carl för att få en prästadömsvälsignelse.

Meningsfullt tjänande kan ske när vi hittar enkla sätt att visa vår kärlek, dela vår tro på Jesus Kristus och inbjuda andra att komma till honom och vara med oss – även i sådant som vi ändå skulle göra.

En del av vår vardag

Profeten Sakarja hjälpte sitt folk att hitta vardagliga sätt att införliva tankar om Herren i sina liv. Under hans ledarskap skrev folket orden "Helgad åt Herren" på saker de skulle se under sin normala vardag, som skålar och hästars bjällror, som en påminnelse för dem att tänka på honom (se Sakarja 14:20–21).

Dagens profeter har också uppmuntrat oss att hitta naturliga sätt att hålla Gud främst i våra liv och att älska, dela med oss och inbjuda med samma naturliga mönster. Ju mer bekväma och naturliga våra kärleksfulla inbjudningar kan vara, desto mer bekväma blir vi med att ge vår kärlek och våra inbjudningar, och desto mer bekväma blir andra med att ta emot dem.

FOTO: MONICA GEORGINA ALVARADO ZARATE

UPPTÄCK MER

- Läs president Dallin H. Oaks råd om hur man håller det enkelt och hur till synes små saker kan åstadkomma stora ting ("Små och enkla medel", *Liahona*, maj 2018, s. 89–92).
- Läs om hur vi kan nå ut på normala och naturliga sätt i "Tjäna alla" av äldste Richard Neitzel Holzapfel (*Liahona*, dec. 2020, s. 18–23).

Principer att beakta

Stödverksamheten är något som kan gagnas av att planera under bön. När det blir en del av vilka vi är kan tjänande också vara så enkelt som att tänka på att inkludera andra i sådant som vi kanske redan gör. Till exempel:

- Du har redan tagit fram mobilen för att skicka ett meddelande till en vän. Ta tio sekunder till att höra av dig till någon som du tjänar.
- Du lagade mer mat än planerat. Ta med dig en del av maten till någon som kan behöva den.
- Du älskade något i dina skriftstudier den här morgonen. Dela det med en vän.
- Din familj ska åka till en park på er familjekväll. Bjud med era grannar.
- Du blev inbjuden att tala på sakramentsmötet. Be en medarbetare komma och lyssna på dig.

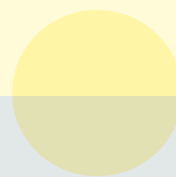
Vad kan vi göra?

Hur kan du använda något du redan gör den här veckan för att nå ut till och inkludera andra? ■

Kom och följ mig
Malaki 3:8–12

TIONDE – EN VÄLSIGNELSE, INTE EN BÖRDA

**Äldste Moisés
Villanueva**

i de sjuttios
kvorum

*Gud har gett oss tiondelagen för att välsigna oss både
timligt och andligt.*

Jag är omvänd till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. När jag var tio år knackade missionärerna på dörren till mitt hem och mamma släppte in dem. Hon hade döpts mer än ett årtionde tidigare men hade inte varit aktiv i kyrkan på många år. Missionärerna undervisade oss. Min mor blev aktiv igen och fyra av mina syskon och jag döptes.

På den tiden levde vi under mycket svåra ekonomiska omständigheter. Min mor, som var skild från min far, arbetade för att försörja oss. Trots att hon hade tre olika jobb tjänade hon knappt tillräckligt för att sörja för våra behov. Men som aktiv medlem i kyrkan var min mor villig att uppfylla sina dopförbund och lyda de bud som Gud har givit oss, däribland tiondelagen. Så även om det var svårt för henne och för hela familjen så betalade hon tionde.

Min mor tyckte också om att bjuda hem missionärerna för att äta med oss. Ibland bjöd hon in över 10 missionärer. Och ett underverk skedde i vårt hem som liknar underverket i Nya testamentet när Herren mättade de 5 000 människorna med fem bröd och två fiskar, och det fanns mer än nog för att tillfredsställa deras hunger. Det var det som hände med min familj när missionärerna åt hemma hos oss. När vi litade på Herren fanns det på något sätt tillräckligt.

Min mor lärde mig genom ord och exempel att Gud har gett oss tiondelagen för att välsigna oss både timligt och andligt.

Tiondelagen

Jag tror på tiondelagen. Den här lagen har funnits sedan forna tider och innebär att vi donerar 10 procent av vår inkomst till kyrkan i avsikt att välsigna vår himmelske Faders barn. Tionde hjälper bland annat till att

- finansiera uppförandet och underhållet av kapell och tempel
- understödja predikandet av Jesu Kristi evangelium
- underlätta tryckningen av skrifterna på olika språk
- finansiera skolor som ägs av kyrkan samt religiös utbildning genom seminariet och institutet
- sörja för insamling, digitalisering och underhåll av släktforskningsuppteckningar.

En välsignelse, inte en börda

För mig har tiondelagen varit en välsignelse och inte en börda. I Malaki 3:10 säger Herren: ”Pröva mig nu i det här ... om jag inte kommer

att öppna himlens fönster.” Jag älskar den här direkta uppmaningen. För mig är det som om Herren personligen säger till mig: ”Om du inte tror mig så pröva, så får du se.”

Det han sedan säger fyller mig med tillförsikt och hopp: ”Och [jag ska] ösa ut välsignelse över er i rikt mått” (Malaki 3:10). Jag vittnar om att Herren alltid uppfyller sina löften.

”Vem är jag, säger Herren, som har lovat och inte uppfyllt?”

Jag befäller och människor lyder inte. Jag återkallar och de får inte välsignelsen.

Då säger de i sina hjärtan: ”Detta är inte Herrens verk, för hans löften är inte uppfyllda” (Läran och förbunden 58:31–33).

”Varför blev jag inte välsignad?”

En gång, i slutet av ett sakramentsmöte, kom en syster fram till mig och bad mig ge henne råd. Hon sa att hon höll på att förlora sin tro på tiondelagen. Hon förklarade att hon under en tid hade försökt få en befordran i jobbet. Trots att hon trofast hade betalat tionde och bätt Gud välsigna henne med den här befordran, hade hon inte fått den här efterlängttade välsignelsen. Mitt råd till den här systern var detsamma som jag nu ger er.

Jag har lärt mig att när Herren lovar oss så många välsignelser att det inte finns plats nog att ta emot dem, tror vi ibland att det betyder att vi omedelbart får materiella rikedomar, som till exempel en löneförhöjning

Äldste Villanuevas föräldrar på deras dopdag, med fyra av sina barn. Ytterligare fyra barn, däribland äldste Villanueva, föddes senare. Här syns även en av missionärerna som undervisade familjen och som fortsatte att stödja dem efter att de hade döpts.

eller befordran på jobbet. Men äldste David A. Bednar i de tolv apostlarnas kворum har sagt att ”när vi lever efter tiondelagen får vi ofta viktiga men obemärkta välsignelser som inte alltid är vad vi förväntade oss och som vi lätt kan missa”.¹

Känna igen välsignelserna

Det är viktigt att nämna att de här välsignelserna är lättare att urskilja genom den Helige Anden. Personligen känner jag mig välsignad över att ha haft ett fast jobb i många år. Jag känner mig välsignad eftersom Herren har låtit mig, min fru och mina barn ha en god hälsa. Han har välsignat mig med att lära mig hantera min tid och mina resurser och få ytterligare utbildning. Han har hjälpt mig förstå hur jag ska hantera mina

timliga resurser för att föröka det han har gett mig.

Den Helige Anden har lärt mig att jag bör vara tacksam för allt det här. För mig är det innebörden av att himlens fönster öppnas och att ta emot rikliga välsignelser.

Inte förskonad från prövningar

Att betala tionde förskonar oss inte från prövningar, men jag har insett att Herren har välsignat mig med styrka och visdom och förberett stigen så att jag kan övervinna svåra tider.

När min äldste son var liten kom det ett samtal till mitt kontor. Någon hade brutit sig in i mitt hem. Jag var mycket angelägen om min hustrus och min sons välfärd.

Många av våra tillhörigheter togs, bland annat våra pass och visum, som vi just hade skaffat för att kunna gå en kurs utomlands. Trots de förlorade ägodelarna kände jag mig storligen välsignad eftersom min fru och son inte var hemma när inbrottet ägde rum. Det var verkligen en välsignelse.

Herren öppnade himlens fönster och satte rätt personer i vår väg som kunde hjälpa oss att återigen skaffa de dokument vi behövde för att delta i kursen. Och trots den inre oro som ett inbrott kan skapa välsignades jag och min familj med en andlig försäkran om att allt skulle gå bra.

En tid senare påverkades företaget där jag arbetade allvarligt av en social politisk konflikt i min hemstad. Jag oroade mig för att allt jag hade byggt upp med hårt arbete och uppoffringar skulle gå förlorat. Men himlens fönster öppnades än en gång. Med tro, uthållighet och hårt arbete återhämtade sig företaget.

Med ärligt uppsåt

I Jesu Kristi kyrka värdesätter vi storligen tiondets och offergåvornas heliga natur. Tiondelagen prövar både rika och fattiga. De fattiga kanske säger: "Jag behöver de här tio procenten för att överleva." Eller de rika kanske säger: "Tio procent är mycket." Men vare sig vi är fattiga eller rika ber Herren oss att ge våra offergåvor helhjärtat, med ärligt uppsåt. Oavsett

"Den här fattiga änkan gav mer än alla de andra som lade något i offerkistan.

Alla andra gav av sitt överflöd, men hon gav i sin fattigdom allt som hon hade att leva på."

Markus 12:43-44

summan av vårt offer ska det vara ett fullt tionde. Kom ihåg berättelsen om änkans offergåva:

"Jesus satte sig mitt emot offerkistan och såg hur folket lade pengar i den. Många rika gav mycket.

Där kom också en fattig änka och lade i två små kopparmynt, ett par ören.

Då kallade han till sig sina lärjungar och sade till dem: 'Jag säger er sanningen: Den här fattiga änkan gav mer än alla de andra som lade något i offerkistan.

Alla andra gav av sitt överflöd, men hon gav i sin fattigdom allt som hon hade att leva på" (Markus 12:41-44).

Jag vittnar om att tiondelagen har varit till välsignelse i mitt liv. Herren öppnar verk-

ligen himlens fönster och öser ut välsignelser i rikt mått. De här välsignelserna kommer inte alltid när vi vill, men vi behöver söka Andens vägledning så att vi kan förstå vad vår himmelske Fader *ger* oss i rikt mått. Jag ber att Herren ska välsigna dig så att du kan känna igen tiondelagens välsignelser i ditt eget liv. ■

SLUTNOT

1. David A. Bednar, "Himlens fönster", *Liahona*, nov. 2013, s. 17.

Livets bröd

Under det här året har vi i våra studier av Gamla testamentet upptäckt många symboler som hjälper oss fördjupa vår kärlek till och insikt om Herren och Frälsaren Jesus Kristus. En av de här symbolerna, som kanske är mindre uppenbar än många av de andra, är Frälsarens födelseplats – Betlehem.

SLUTNOT

1. Russell M. Nelson, "I detta heliga land", Nordstjärnan, feb. 1991, s. 11, 13.

Profeten Mika förkunnade om Frälsarens födelseplats: "Men du, Betlehem Efrata som är så liten bland Juda tusenden, från dig ska det åt mig komma en som ska härska över Israel. Hans ursprung är före tiden, från evighetens dagar" (Mika 5:2).

President Russell M. Nelson har sagt: "Han valde att födas i Betlehem i närheten av Jerusalem. Varför just Betlehem? Finns det någon symbolisk innebörd i namnet Betlehem, som på hebreiska betyder 'brödets hus'? Jesus Kristus förklarade sig vara 'livets bröd'. (Se Johannes 6:48.) Så passande att han, 'livets bröd', skulle komma från 'brödets hus'.¹

"Jesus svarade: Jag är livets bröd. Den som kommer till mig ska aldrig hungra" (Johannes 6:35).

Nahum; Habackuk; Sefanja

Nahum, Habackuk och Sefanja profeterade om en fruktansvärd undergång på sin tid. Men dessa profeter gav också uppmaningar att lita på Herren och försäkrade de trofasta: "Herren är god, en tillflykt på nödens dag, han känner dem som flyr till honom" (se Nahum 1:7) och att "Herren Gud är min styrka" (Habackuk 3:19).

DISKUSSION

Hur visar Herren oss att vi kan "fly till honom"?

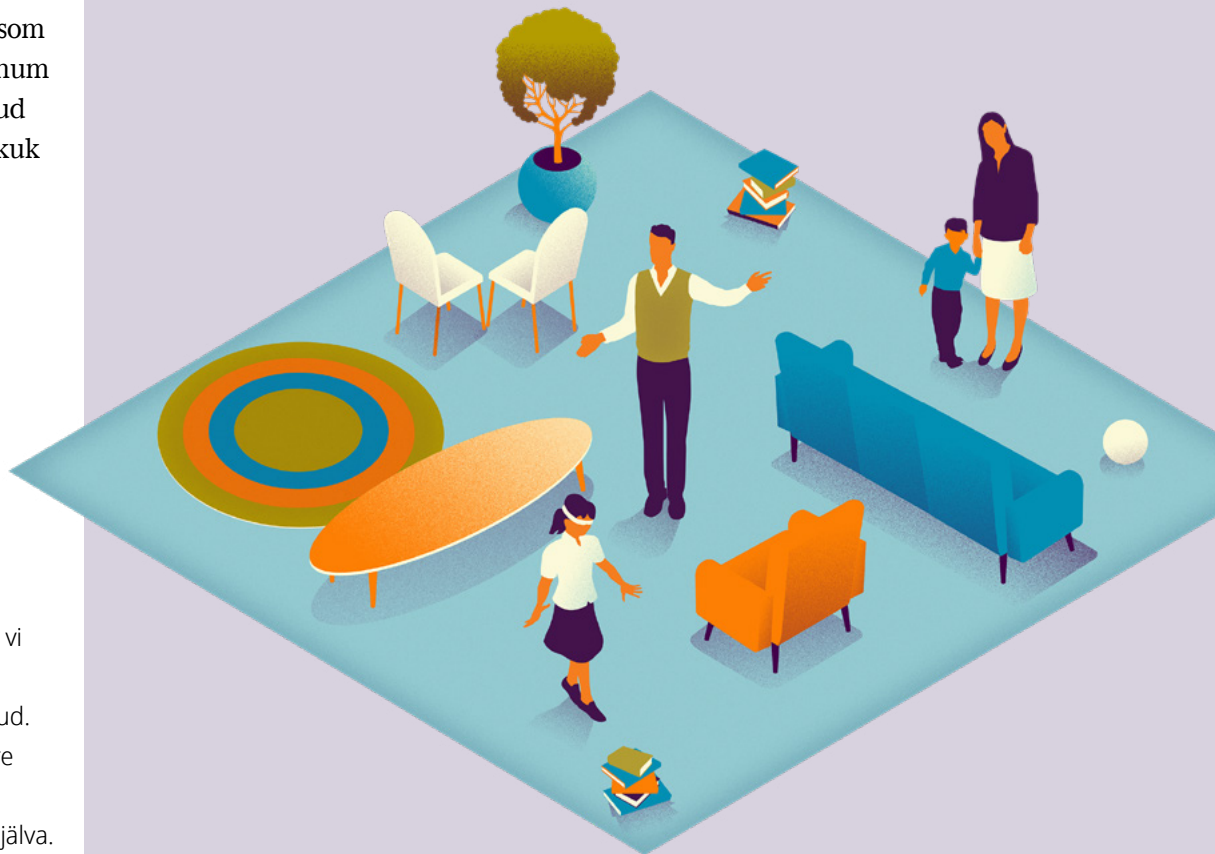
"Vi kan alltid lita på Gud. Herren känner oss bättre och älskar oss mer än vi känner eller älskar oss själva. Hans oändliga kärlek och fullkomliga kunskap om det förflutna, nuet och framtiden gör hans förbund och löften oföränderliga och säkra" (Gerrit W. Gong, "Känna tillit igen", *Liahona*, nov. 2021, s. 98).

Hur visar vi vår tillit till Herren?

AKTIVITET: HINDERBANA

Skapa en hinderbana med hjälp av sådant som stolar, leksaker eller andra föremål du har. Be två familjemedlemmar att delta i hinderbanan, en av dem är vägvisare och den andra går genom hinderbanan. Sätt ögonbindel på den som ska gå, den representerar mörkret på "nödens dag" (Nahum 1:7).

Vägvisaren håller den gåendes hand och ger muntliga anvisningar för att hjälpa vandraren genom hinderbanan.

Utan att trampa på eller stöta emot något eller någon måste vandraren gå genom hinderbanan och lita på vägvisaren.

I slutet av aktiviteten kan familjen läsa skriftställen om att lita på Herren (se Ordspråksboken 3:5–6; Matteus 14:29; 1 Nephi 3:7).

Hur heliggör Herren oss?

Sakarja 3:3–7 beskriver Sakarja en syn av översteprästen Josua. I synen tar en ängel bort Josuas smutsiga kläder och ersätter dem med rena kläder. På liknande sätt kan Jesus Kristus ta bort våra synder om vi omvänder oss. Vi är förlåtna och kan bli mer heliga.

Vad kan du lära dig om helighetens natur i de här skriftställena om kläder?

Vita kläder som symbol för renhet

Daniel 7:9
Uppenbarelseboken 3:5;
7:9
Alma 5:27

Rättfärdighetens mantel

Jesaja 61:10
2 Nephi 4:33; 9:14

”Skrifterna lär oss bland annat att **vi kan bli helgade eller bli mer heliga** när vi utövar tro på Kristus, visar vår lydnad, omvänder oss, gör uppoffringar för honom, tar emot heliga förrättningar och håller våra förbund med honom. För att kvalificera sig för helighetens gåva krävs ödmjukhet, mildhet och tålamod.”

President Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, ”Helighet och lycksalighetsplanen”, *Liahona*, nov. 2019, s. 100.

DISKUSSION

Hur har Jesus Kristus gjort dig mer helig? Vad kan du göra för att ta emot hans gåva av helighet?

Sion ska klä sig i vackra kläder

Jesaja 52:1
Läran och förbunden 82:14

Kläder som tvättats rena

2 Korintierbrevet 7:1
Alma 5:21; 7:25
Ether 12:37

Hur pekade forntida offer mot Jesus Kristus?

Malaki varnade för att bära fram orena offer åt Herren. Herren krävde ”rena offergåvor” (Malaki 1:11) och ville inte att hans bord skulle bli orent (se Malaki 1:12).

Offergåvorna måste vara rena eftersom de ”pekade på det sätt som Gud har berett för att återföra oss till hans närhet – Jesus Kristus och hans försoning”¹. Att erbjuda något mindre skulle vara ett hån mot både Kristi fullkomlighet och hans offer.

Fundera över vad de **här fyra typerna av offer** i Gamla testamentet kan lära oss om hur vi ska komma till Kristus:

Brännoffer:

Offret av ett helt djur symboliserar åtagandet att underkasta sig Gud (se 3 Moseboken 1).

Matoffer:

En blodlös offergåva bestående av säd, olja och rökelse med varje brännoffer (se 3 Moseboken 2).

Gemenskaps- eller fridsoffer:

Ett djuroffer som någon som har frid med Gud bär fram för att få ytterligare frid (se 3 Moseboken 3).

Syndoffer:

Ett djuroffer för att sona en synd och få gemenskap med Jehova (se 3 Moseboken 4 och 5).

SLUTNOT

1. *Kom och följ mig – för enskilda och familjer: Gamla testamentet 2022*, s. 80.

Frälsarens försoning markerade slutet på dessa offer. Men medlemmarna i Herrens kyrka bör vara villiga att offra allt för Herren. Hur iakttar vi offerlagen idag? (Se 3 Nephi 9:19–20.)

De här symbolerna för Jesus Kristus var inte bara bekanta för människorna på hans tid, de vittnar om hans roll i våra liv i dag.

"Gåvan som är Guds Son är en ovärderlig gåva. Han är gåvan som lyser upp vår väg och lyfter oss. Han är gåvan som tar hand om oss under vår jordiska resas svåra dagar. Han är gåvan som erbjuder gudomlig kärlek, bestående hopp och sann glädje."

President Henry B. Eyring, andre rådgivare i första presidentskapet, "Den utlovade Messias", *Liahona*, dec. 2022, s. 5.

Hur vittnar dessa symboler om Jesus Kristus?

Kopparorm

"Och så som Mose upphöjde ormen i öknen måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom ska ha evigt liv" (Johannes 3:14–15).

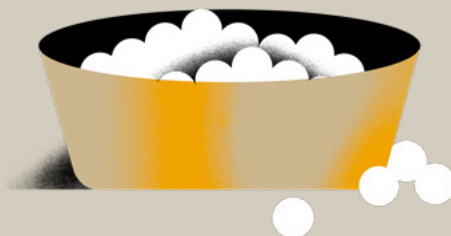
På vilket sätt får du hjälp att uthärda dina prövningar genom att se till Frälsaren?

Manna

"Guds bröd är det som kommer ner från himlen och ger världen liv" (Johannes 6:33).

Israeliterna samlade manna varje dag. Hur kan du i likhet med det ge näring till din ande genom att "samla" Herrens ord varje dag?

Vatten

"Det vatten jag ger blir en källa i honom med vatten som flödar fram till evigt liv" (Johannes 4:14).

När du tar sakramentets bröd och vatten, tänk då på hur Jesu lärdomar och försoning hjälper oss bli värdiga evigt liv.

Lamm

"[Återlöst] med Kristi dyrbara blod, som med blodet av ett lamm utan fel och brist" (1 Petrusbrevet 1:19).

Djuroffer i Gamla testamentet symboliserade Herrens offer för oss. Vårt offer i dag är att ge honom "ett förkrossat hjärta och en botfärdig ande" (3 Nephi 9:20). När har ni känt att ni har framburit det offret?

Daniel i lejongropen

"Då lät kungen hämta Daniel och kasta honom i lejongropen, och kungen sade till Daniel: 'Må din Gud, som du ständigt dyrkar, rädda dig!'"

Daniel 6:16

UNGA VUXNA

*"Kom till Kristus" – hur
gör vi egentligen det?*

30

JULEN

**JULARNA VI ALDRIG
SKA GLÖMMA**

8, 26–29

OBEROENDE

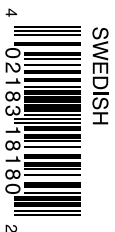
**VI BESTÄMDE OSS
FÖR ATT BÖRJA
SKOLAN IGEN**

18

KOM OCH FÖLJ MIG

**SÅ HÄR KAN VI
SE TIONDETS
VÄLSIGNELSER**

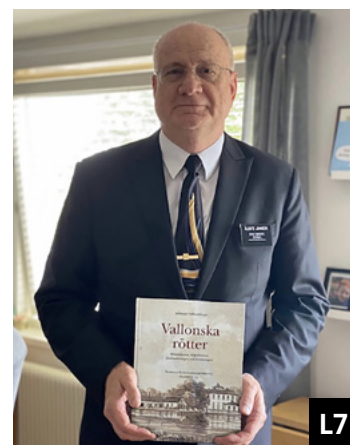
40

Lokala sidor

- L2 Övervinna olikheter och etablera Sion
Äldste Michael Czieszla
- L3 En välsignad sommar
- L6 Att hitta en plats för glädje och hopp
Richard Martengård
- L7 Jag hittade mina belgiska rötter i Uppland
Äldste Paul Johnson
- L8 Avlidna
- L10 Nytt om prenumeration på kyrkans tidningar
- L10 Sommarfläkt med Unitone och bröderna Herrey
Camilla Kärn
- L11 Svenskt bidrag till kyrkans konståvling
Erica Stenkrona
- L12 Glädjefyllt återbesök i Kristianstad
Marcus Karlsson
- L14 Nygifta
- L15 Mer hjälparbete i Stockholms stav
- L15 Ny medarbetare i redaktionen
Magdalena Sahlin
- L16 Raveena och Varun
- L16 Hemvändande missionärer

Övervinna olikheter och etablera Sion

Äldste Michael Czesla, Tyskland
områdessjuttio

Jag berörs alltid av berättelsen i Mormons bok när Frälsaren visar sig för folket i Amerika efter sin uppståndelse på östra halvklotet. Han undervisade dem om vikten av försoningen i Guds plan, budens välsignelser och vikten av förbund och rättningar. Han tjänade dem andligt, en efter en.¹

Herren var bara med dem i några dagar, men den inverkan hans besök hade märktes av i över två århundraden. ”Och det fanns inga stridigheter eller ordstrider bland dem, och alla behandlade varandra rättvist. Och de hade allting gemensamt ibland sig. Därför fanns det inga rika eller fattiga, bundna eller fria, utan de hade alla gjorts fria och var delaktiga i den himmelska gåvan. ... Och det kunde förvisso inte finnas något lyckligare folk bland alla de folk som skapats av Guds hand. Det fanns inga rövare, inga mördare, inte heller fanns det lamaniter eller något annat slags -iter, utan de var ett, Kristi barn och arvingar till Guds rike. Och hur välsignade var de inte! För Herren välsignade dem i alla deras förehavanden.”²

Vad kunde ha orsakat den här förändringen som fick så långtgående följder? Svaret är enkelt och ändå djupsinnigt. Herrens lärdomar och hans evangelium genomträngde deras hjärtan, de lade undan den naturliga människan och blev lärjungar till Jesus Kristus. De hade Herrens namn skrivet i sina hjärtan³ och utvecklade andan av Sions folk, liksom fallet var i Enoks dagar.

Olyckligtvis lever vi i en värld som hyllar individualism, där bråk och påstridighet anses vara uttryck för livlighet. Som medlemmar i kyrkan är vi inte heller alltid immuna mot denna utveckling. Pandemin i synnerhet har gett våra församlingar och familjer särskilda utmaningar. I vissa fall har vi börjat definiera oss själva efter

våra olikheter, precis som folket i Mormons bok, och har skapat våra egna -iter. Jesu Kristi evangelium och Sions anda hjälper oss att övervinna de här olikheterna.

”Sion är Sion tack vare invånarnas karaktär, egenskaper och trofasthet. Kom ihåg att ’Herren kallade sitt folk Sion, eftersom de var av ett hjärta och ett sinne och levde i rättfärdighet, och det fanns inga fattiga bland dem.’⁴ Om vi ska kunna etablera Sion i våra hem, våra grenar, församlingar och stavar måste vi nå upp till denna norm. ... Vi kan inte vänta tills Sion kommer för att detta ska ske – Sion kommer endast när detta sker.”⁵

Så vad innebär det för mig praktiskt sett? Var börjar jag om jag vill övervinna olikheter och främja enighet?

År 1872 gav profeten Brigham Young de heliga en viktig påminnelse som förmodligen är mer relevant i dag än någonsin tidigare. Han sa: ”Stopp! Vänta! När ni stiger upp på morgonen, innan ni tillåter er att äta en endaste matbit, ... böj er ned inför Herren och be honom att förlåta era synder och skydda er under dagen, bevara er för frestelser och allt ont, rätt leda era handlingar, så att *ni må göra något den dagen som blir till välsignelse för Guds rike på jorden*. Har ni tid att göra detta?”⁶

Positiva förändringar börjar med var och en av oss och vår önskan att bidra personligen, att vara av ett hjärta och ett sinne, att leva i rättfärdighet och att medvetet ta hand om fattiga och behövande. Nyckeln är att göra Herren till vår bundsförvant i allt detta,

och att bygga på tro, hopp och kärlek. ”Sion upprättas och blomstrar *emedan* dess invånare är inspirerade av Gud i sitt liv och i sina handlingar. Sion kommer inte som en gåva, utan därför att dygdiga förbundsmänniskor samlas och upprättar det.”⁷ ■

SLUTNOTER

1. Se 3 Nephi 11.
2. 4 Nephi 1:2, 3, 16–18.
3. Mosiah 5:12.
4. Mose 7:18.
5. D. Todd Christofferson, Kom till Sion, generalkonferensen, oktober 2008.
6. Keith B. McMullin, Kom till Sion, kom till Sion! generalkonferensen, oktober 2002.
7. Keith B. McMullin, Kom till Sion, kom till Sion! generalkonferensen, oktober 2002.

LOKALA SIDOR

En välsignad sommar

Efter två somrar då inga ungdomskonferenser eller flerstavsaktiviteter kunnat hållas på grund av pandemirestriktioner blev sommaren 2022 en välsignad sommar med trosstärkande konferenser för alla åldersgrupper.

Måndagen den 4 juli inleddes FSY i Lund för ungdomar från Skandinavien mellan 14 och 18 år. FSY är en speciell ungdomskonferens som är uppbyggd runt de särskilt kallade ungdomsledarna

som i regel är återvända missionärer. När de yngre ungdomarna sedan kommer till FSY delas de upp i kompanier som leds av en manlig och en kvinnlig ungdomsledare. Många aktiviteter görs tillsammans med den egna gruppen. FSY:s ungdomsledare träffades redan under en helg i maj

för att förbereda sig för sina uppdrag. Likadant kom de till Polhemsgymnasiet i Lund två dagar innan de yngre ungdomarna var på plats. FSY är ett gigantiskt evenemang som krävt väldigt mycket organisation och förberedelse. 414 ungdomar och ungdomsledare var samlade till denna lärorika och stärkande konferens. Årets tema var "Lita på Gud". FSY-kommittén förklarar att målet har varit att skapa en miljö där ungdomarna kan få nya vänner, ha roligt och möta stunder där Anden kan beröra dem. På FSY kan våra ungdomar känna styrkan som kommer av enighet och gemensamma värderingar. De vet att de inte är ensamma.

Fredagen den 8 juli träffades ett hundratal personer i åldrarna 25-45 år på Lillsveds vandrarhem på Värmdö i Stockholms skärgård. Hälften av deltagarna kom från de nordiska länderna medan den andra hälften kom från övriga Europa och resten av världen. Konventet, som var det första i sitt slag i Sverige, organiserades av representanterna för MSA (Mid Singles Adults) i Stockholms två stavar.

I den vackra miljön ägnade man sig åt olika föreläsningar och aktiviteter som leddes både av tillresande deltagare och medlemmar från de bägge stavar. På söndagen hölls ett eget sakramentsmöte. Senare på dagen samlades man till en uppskattad musikafton då man delade med sig

av talanger och av det som förberetts under kursen i körsång. Tony Knutsson, professionell pianist från Örebro församling, fanns med som ackompanjator. Kvällen avslutades med grillning och filmvisning utomhus. Efter måndagens danskväll avslutades

konferensen på tisdagen med ett gemensamt vittnesbördsmöte. Många uttryckte förhoppningar om ett liknande konvent igen.

Måndagen den 25 juli klev ett hundratal Unga Vuxna på färjan från Stockholm som skulle ta dem till Helsingfors under natten. För dessa ungdomar började väl den stora ungdomskonferensen Festinord redan då. Inbjudna till Festinord var i första hand ungdomar 18-30 år från de nordiska länderna, men till sist visade det sig att man hade deltagare från mer än 25 länder. 430 av de 650 ungdomarna kom från Norden.

Till denna veckolånga sammankomst hade den finska Festinord-kommittén valt att boka det vackra konferenscentret Pikku-Finlandia där man hade både samlingar, workshops, danser och middagar. Ett närliggande hotell stod för logi och frukost. Till sitt förfogande hade

man också den stora idrottsanläggningen Kisakallio. Ledningsgrupperna för dessa anläggningar var fulla av beundran för de gästande ungdomarna. De sa att de med sina många års erfarenhet av värdskap för stora evenemang aldrig hade haft att göra med en grupp människor som var så lyckliga, hjälpsamma, genuina och skötsamma.

Det var en underbar upplevelse för denna unika grupp ungdomar att återigen få träffas och njuta av varandras sällskap, detta efter två långa pandemiår och i många fall, egna heltidsmissioner. Flera av dem som tog mycket stort ansvar för arbetet inför detta stora evenemang var själva Unga Vuxna från Helsingfors stav. ■

JANNE MALJANEN

Att hitta en plats för glädje och hopp

Richard Martengård

Örebro församling

Jag har varit runt missionärerna i många år. Sedan jag var barn har min mamma bjudit hem dem. Missionärerna har berättat sina berättelser för oss, bjudit in mig på sina äventyr och hjälpt mig förstå vad kyrkans tro är och varför dessa principer är så viktiga. Under årens lopp har jag fått stor respekt och kontakt med många missionärer. Jag har skapat vänskaper från många år sedan som jag har än idag.

I slutet av februari anlände två nya missionärer till Örebro, äldste Lewandoski och äldste Fredrick. Föga anade jag hur mycket de skulle förändra mitt liv. Jag kände att det var något

speciellt med de här missionärerna redan första dagen vi träffades. Den trygghet och tröst jag kände fick mig att lära känna dem bättre. Vi började ses mer och mer. Sedan en dag tog min bästa vän Annie Bryant, en medlem i Örebro församling, mig till kyrkan. Jag hade gått i kyrkan med min mamma några gånger som barn, men inte på många år. Annie bröt min barriär och fick mig att gå trots mina ursäkter. Hon hjälpte mig att komma dit den söndagen och sedan nästa söndag... och nästa... och nästa. Det hjälpte mig att inse vilken fantastisk miljö det var. Det är fantastiskt att jag känner detta varje vecka när jag kommer dit. Jag har haft möjlighet att lära känna så många fantastiska människor och fördjupa mig i de viktigaste lärdomarna i livet.

Tiden jag har tillbringat i kyrkan har skapat fler möjligheter för mig att få tid med missionärerna och min vän Annie, samt lära mig mer om evangeliet av lärare och ledare. Vid den här tiden började jag också träffa systemmissionärerna, syster Chandler och syster Russon, som förde djupa samtal om livets utmaningar, livets viktiga frågor och naturligtvis också de lyckliga stunderna i livet. De här innerliga samtalen hjälpte mig känna att missionärerna skulle vara vänner för livet. En sak jag lärde mig är hur mycket tro kan betyda i livets tuffaste utmaningar. Jag har känt glädjen, kärleken och hoppet som missionärerna ville att jag skulle ha genom evangeliet.

Sedan en dag frågade Annie mig om jag ville döpas. Jag blev skeptisk och ifrågasatte verkligen vad det skulle betyda för mig. Jag trivdes med mitt liv och jag undrade om det skulle ta bort eller öka min erfarenhet. Då och då ser jag tillbaka på vad jag har lärt mig av Annie och missionärerna. Kyrkan är en plats för glädje, en plats för hopp och en plats för trygghet. Jag tänkte mycket på det här och bestämde mig till slut för att jag ville döpas. Det kommer jag aldrig att ångra.

Efter dopet öppnade sig en ny värld. Mina fantastiska vänner som tog mig till kyrkan har förändrat mig i grunden, och det är något jag aldrig har upplevt tidigare. Nu har jag en helt annan glädje, ett bättre perspektiv på livet och ett helt nytt fokus på framtiden. Jag har lärt mig enormt mycket och utvecklats som person, särskilt om vad

Richard efter dopet tillsammans med äldsterna Fredrick och Lewandoski till vänster och systrarna Chandler och Richman till höger.

Richard (längst till höger) med sina vänner framför Örebro slott. Från vänster: Annie Bryant, syster Russon, äldste Lewandoski, äldste Fredrick och syster Chandler.

som verkligen är viktigt i livet och hur man behandlar andra.

Efter de här upplevelserna bestämde jag mig för att åka till FSY (For the Strength of Youth) i Lund. Där utvecklades jag vidare och fick en djupare förståelse för skrifterna, ett stort steg framåt för mig. Där var mina vänner och fantastiska ledare till stor hjälp. Under FSY började jag känna Andens närvaro genom de känslor jag fick från mina vänner, skrifter och musik. Den röda tråden mellan kyrkan och den eviga glädje som missionärerna talade om började bli tydligare.

Idag känner jag hopp och tacksamhet för det jag varit med om. Missionärerna och Annie visste det redan i början av min resa. Utan dem vet jag att jag inte skulle vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Heliga. Jag vill verkligen uppmuntra andra att träffa missionärer eftersom de kan förändra ditt liv.

Jag vet att jag vill ha en framtid i kyrkan, där jag kan fördjupa mina kunskaper om evangeliet. Jag vill passa på att få underbara minnen som kyrkan ger. Jag vet antligen vad jag kämpar för. Jag vill tro. Tack till missionärerna och tack till Annie för den här möjligheten. ■

Richard döptes lördagen den 28 maj 2022.

Jag hittade mina belgiska rötter i Uppland

Äldste Paul Johnson

Äldste Paul Johnson och hans hustru Ruth har återvänt till Highland i Utah efter att ha tjänat i Sverigemissionen Stockholm under två år. Dessförinnan, genom BYU, undervisade de i juridik respektive engelska under tre år på universitetet i Nanjing i Kina.

Äldste Paul Johnson med boken han leddes till.

Jag kommer från en gammal pionjärsläkt, så jag har lyckan att bakom mig ha många generationer av forskare som har bidragit till vår släkthistoria. Det innebar dock inte att jag visste så mycket om mina förfäder. Så innan jag kom till Sverige på mission tillsammans med min hustru forskade jag lite för att få se vad jag kunde hitta om mina svenska rötter.

Jag upptäckte att mina förfäder kom som immigranter från Belgien och bodde och arbetade i Uppsalatrakten. Jag antog att de var bönder eftersom de bodde och dog på landet. Det visade sig dock att de och många andra blivit inbjudna att flytta till Sverige och arbeta i den spirande järnindustrin i början av 1600-talet. De kom

med sina familjer som experter på att förvandla järnmalm till högkvalitativa järnprodukter. Många av dessa valloner stannade vid järnbruken, gifte sig och blev medlemmar i den lokala församlingen och blev en del av den svenska kulturen.

Under coronarestriktionerna år 2020 använde min hustru och jag lite av vår tid till att resa runt i dessa trakter för att se om vi kunde hitta några gravar eller uppteckningar om dessa personer. Vi fann förstås att det inte finns så gamla gravstenar kvar på kyrkogårdarna. Det är faktiskt så att om efterlevande inte fortsätter att betala för gravrätten efter ett visst antal år, tas gravstenen bort och en ny grav kan komma att grävas där. Inte desto mindre besökte vi flera kyrkogårdar där våra anförvanter begravts enligt kyrkböckerna.

Då vi letade efter kyrkogården i Österbybruk stötte vi på en antikhandel och gick in där för att titta lite. Damen vid disken var mycket hjälpsam och vänlig. När vi sa att vi ville gå till kyrkogården och se om vi hittade några förfäder frågade hon om vi hade några namn. Jag nämnde några av dem och hon kände genast igen dem. Hon tog fram en bok som hon sålde i affären och visade våra släktingars namn i registret bak i boken. Den handlade om vallonerna i Sverige och hade nyligen tryckts och hade skrivits av en grupp efterkommande till dessa familjer.

Boken var en gåva från himlen då den hade en förteckning över dessa familjer och deras arbetsplatser och den beskrev deras levnadsförhållanden. Jag kunde hitta många anknytningar till min släkt som tidigare varit okända för mig. Naturligtvis köpte jag boken och tog hem den för att läsa mer. Jag såg då att jag kunde köpa en databas med genealogisk information om några av dessa immigrantfamiljer och deras efterkommande.

Det här var i sig självt ett mirakel men dessutom insåg jag att om vi hade kommit på mission tidigare, hade varken boken eller databasen funnits. Till råga på det är jag den ende i hela vår släkt i USA

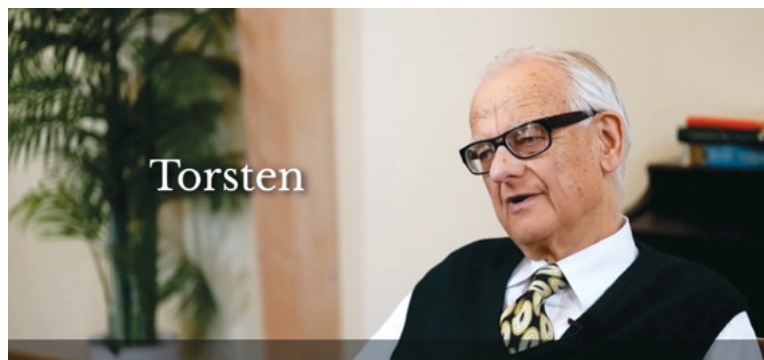
som kan svenska och som kunde läsa boken och tolka databasen. I denna databas som jag köpte finns det mer än 140 000 namn. Så långt jag kan se har inte mycket av denna information förts in i FamilySearch, så något tempelarbete har för de flesta av dem inte blivit gjort.

Jag känner att vi leddes av Anden den dagen så att vi kunde hitta dessa orter där mina anfäder bott och dött. Vi leddes att finna uppteckningar i en tid och på en plats som var mycket specifika. Jag har nu börjat föra över informationen vi fått till FamilySearch, men mycket arbete återstår. ■

Avlidna

Torsten Hernod gick ur tiden den 29 april. Han föddes 1 januari 1945 och växte upp i Sverige och i Paris, där hans far arbetade som säljare för Svenska Cellulosa AB. Under tiden i Paris lärde han sig flytande franska och vårdade ett intresse för Frankrike under resten av livet. Torsten tog studenten vid Sigtuna Läroverk 1964 och fortsatte med universitetsstudier i Stockholm. Så småningom blev han utbildad bibliotekarie i Borås.

Torsten flyttade till Uppsala 1976 och arbetade sedan flera år för Uppsala Universitets pressarkiv och Uppsala Universitetsbibliotek. Även efter pensioneringen åkte han nästan dagligen till Carolina Rediviva för att studera och skriva. Något han fortsatte med fram till dagen då han oväntat avled i sitt hem.

En kort tid innan Torsten Hernod oväntat gick bort delade han sitt vittnesbörd i en video för Sverigemissionens Facebookgrupp "Kom till Kristus".

1976 anslöt Torsten sig till Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och hade därmed en tro på ett liv efter detta. Han var aktiv i församlingen i Uppsala och var mycket uppskattad bland medlemmarna där. Torsten har flera vänner på olika håll som saknar honom och de givande samtal som de hade. Han kunde konversera på engelska, franska, spanska och tyska.

Hans familj sörjer honom, främst hans systrar i Frankrike och i Danmark. Torsten Hernod blev 77 år.

Syster **Eivor Larsons**, Vendelsö församling avled den 12 april i en ålder av 100 år. Hon var född 1921 och växte upp med sin familj på Högmarsö i Stockholms norra skärgård. Vid 17 års ålder flyttade hon till Stockholm för att söka arbete. Där träffade hon Arturs

Larsons från Lettland. De gifte sig och bildade familj. De fick två döttrar Lena (Lindqvist) och Anneli (Edvinsson). Familjen utökades med 11 barnbarn och 10 barnbarnsbarn.

Eivor gick redan som barn i kyrkan. På Högmarsö fanns en liten gren och hennes mamma Lisa Pettersson hade ett fast vittnesbörd om evangeliet flera år innan hon döptes 1932. I augusti 1937 döptes Eivor och hennes lillasyster

Solveig på en liten obobodd ö utanför Högmarsö. Hennes pappa hade äntligen givit sitt tillstånd men det måste ske på en undanskymd plats där ingen kunde se.

Eivor hann vara medlem i nästan 85 år. Hon tjänade trofast i många ämbeten i Hjälpföreningen och Primär. Efter att hennes man Arturs blivit medlem efter 20 års äktenskap besökte de ofta templet och var också tempeltjänare i Stockholm tempel. Hennes vittnesbörd var alltid starkt. Hon var ett gott exempel för många, inte bara för sin familj.

Vår älskade maka och mor **Laila Krylborn** somnade in i sitt hem 14 juni, omgiven av stora delar av sin familj. Hon föddes 21 februari 1943 och växte upp på en mindre lantgård i Vingåker i Södermanland. När mamma var tre år avled hennes far, vilket lämnade en sorg som fanns kvar och påverkade under resten av hennes liv.

1963 gifte hon sig med sin Jan och flyttade till Norrköping. Till familjen föddes en dotter och fyra söner. Mamma var femte generationens medlem i kyrkan, men den som återigen tände evangeliets låga var hennes besökslärarinna Karin Nilsson. Det blev startskottet till många års tjänande av bröder och systrar i kyrkan. Bönen var en viktig kraftkälla för att möta livets många utmaningar.

1975 började mamma jobba natt på sjukhus för att bidra till familjens försörjning. För henne var det mer än ett jobb. Det var uppenbart att hon gjorde sitt allra bästa för att lyssna, trösta och stötta patienterna som ofta befann sig under väldigt svåra omständigheter.

Viktigast för mamma var hemmet och familjen. Pedantstädad, strukna lakan och nybakat bröd var ett signum, men framför allt gjorde mamma vårt hem till en trygg och kärleksfull borg för familjen, men också för andra som besökte eller bodde hos oss.

Mamma har nu lämnat sin jordiska familj för att återförenas med många som väntat på henne. ■

Eivor 1941.

Eivor tillsammans med maken Arturs Larsons.

Laila Krylborn.

Nytt om prenumeration på kyrkans tidskrifter

Vi har tidigare fått beskedet att det bästa sättet att betala för en prenumeration på kyrkans tidskrifter är att använda bankgiro. Nu föredrar man i stället att det görs via kyrkans nätshop: store.ChurchofJesusChrist.org.

Förnya din prenumeration tre månader innan den går ut. Uppgift om när prenumerationen tar slut finns på baksidan av din tidning. Se bild. Förutom ditt användarnamn och lösenord behöver du ditt prenumurationsnummer, (subscription number) som också finns på tidskriftens baksida. Se bild. Detta betalningssystem tillåter bara att man prenumererar ett år i taget.

Kostnaden för de respektive tidskrifter är:

Liahona 8,30 € vilket omvandlas till aktuell valutakurs. (cirka 85 SEK)

Vännen 6,60 € (cirka 68 SEK)

Vägledning för de unga 6,60 € (cirka 68 SEK)

Man kan fortfarande betala sin prenumeration via bankgironummer 5270-5092, men detta är alltså inte längre det föredragna sättet att betala.

Priset är 85 SEK för *Liahona* och 68 SEK för *Vännen* och *Vägledning för de unga*. Ange tidskriftens namn, språk, samt den adress tidskriften ska skickas till. Med detta betalningssätt kan man betala för upp till fem år vid samma tillfälle.

Frågor runt prenumerationer, samt adressändring görs företrädesvis på engelska till följande e-adress: OrdersEU@ChurchofJesusChrist.org.

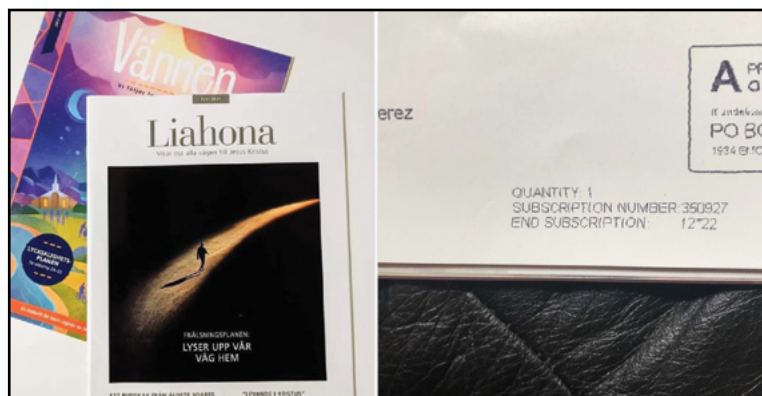
Kyrkans tidskrifter digitalt:

Man kan läsa kyrkans tidningar via appen Evangeliebiblioteket eller via kyrkans svenska hemsida, JesuKristiKyrka.org.

Det senare sättet är att föredra om man vill läsa de Lokala sidorna med bilder. Den

möjligheten finns inte i Evangeliebiblioteket.

När man är inne på ["JesuKristiKyrka.org"](https://JesuKristiKyrka.org) ser man ofta en direktlänk till de Lokala sidorna på huvudmenyn, men annars går man in under "Nyheter - Sverige". Där väljer man "Lokala sidor i *Liahona* fr.o.m. 2019". ■

Sommarfläkt med Unitone och bröderna Herrey

Camilla Kärn

Handens församling

Den 28 juni i år hölls en sommarkonsert i Visby Domkyrka med sånggruppen Unitone tillsammans med bröderna Herrey. Dagen efter gjordes samma konsert i Fårö kyrka. Det blev konserter fyllda med älskade sånger som "Bred dina vida vingar", "Uti vår hage" och "Ack Värmeland du sköna". Sommartoner som "För kärlekens skull" och "Så skimrande var aldrig havet" varvades med gospelinslag, psalmer, solosånger, allsång med publiken och små tankvärda ord inemellan. Konserten fick musikaliskt lyft av Ninni Bautista på flöjt och härligt ackompanjemang av hennes make Jonas Alatalo på piano, samt egenkomponerad musik av Per och Evalie Herrey.

Detta har varit ett efterlängtat samarbete för oss som från början skulle ägt rum år 2020, men som blev uppskjutet två år på grund av pandemin. Unitone och Herreys har sjungit på olika håll i många år men vi har aldrig gjort något musikaliskt tillsammans förut. Vi känner varandra väl då flera av oss har släktband och även vuxit upp i samma församling.

Idén att göra dessa konserter med andliga sånger var en gemensam tanke från bröderna Per och Louis Herrey och deras föräldrar, Gerd och Willy. Gerd och Willy, som bor i Visby, talade med sin vän Christina Wärff, som i sin tur tog kontakt med svenska kyrkan. Målet var att sprida glädje och att bygga broar mellan vår kyrka, Svenska kyrkan och andra människor, samt att göra något gott med hjälp av musiken. Gerd och Willy Herrey, och även Christina Wärff, har varit enormt engagerade i detta och har gjort ett stort jobb. Det hade heller aldrig varit möjligt utan familjens gode vän Harris Simmons. Han är en före detta missionär i Sverige som hjälpt till att förverkliga den här drömmen. Även Mikael Palm, som var ansvarig för ljudet gjorde ett enormt arbete. När allt detta till slut gick i uppfyllelse efter lång väntan och pandemi så kändes det fantastiskt!

Intervjuer med de medverkande sändes på radio inför konserterna och Svenska kyrkan gjorde egen reklam för evenemangen. Visby Domkyrka var så gott som fullsatt, runt 300 gäster var på plats. Båda konserterna blev väldigt uppskattade och fyllda med otroligt mycket kärlek och glädje. Det kändes gott att vara där mitt

under öns högsåsong och att möta människor på det här sättet, genom musik. Det var fint att få dela tankar, små budskap och toner som för tankarna till det andliga och tron på en Gud. Vår förhoppning är att vi ska kunna göra fler sådana här konserter i Sverige i framtiden.

Unitone består av tre syskonpar, Ninni och Maria födda Bautista, Matilda och Emma-Karin, födda Sandum och Camilla och Louise, före detta Mattsson, som sjungit tillsammans sedan de var små och som haft ett flertal konserter under årens lopp i kyrkan i Göteborg och i Stockholm. Bröderna Per och Louis Herrey känner nog de flesta till från Melodifestivalen och Eurovision Song Contest 1984, men även från seminariet och institutet där Louis är engagerad. ■

Svenskt bidrag till kyrkans konsttävling

Erica Stenkrona

Stockholms församling

International Art Competition, kyrkans internationella konsttävling, återkommer med jämna mellanrum. I år var det dags för den tolfte i ordningen.

Temat för tävlingen var "Alla är lika inför Gud" (2 Nephi 26:33). Mitt bidrag är en målning av min systerdotter och hennes familj. Jag har använt vaxkritor, fotografier och collageteknik med kartor från ett tyskt lexikon från 1897. Titeln är "Han gör det som är gott bland människobarnen" (2 Nephi 26:33).

Konstverken går igenom två juryomgångar. Av cirka 800 konstverk valdes 148 ut för att vara med på utställningen, däribland min målning som dessutom fick en "Purchase Award" vilket innebär att Church History Museum har köpt in den till sina samlingar.

Stående från vänster: Emma-Karin Bernhardsson, Evalie Herrey, Matilda Malm, Maria Hagman, Ninni Bautista, Camilla Kärn, Louise Ringheim Foss. Sittande: Jonas Alatalo, Per Herrey, Louis Herrey, Mikael Palm.

I början av juni i år åkte jag till Salt Lake City för att vara med på invigningen av utställningen. En mängd olika tekniker, stilar och konstnärliga uttryck är representerade bland de 148 olika konstverken.

Utställningen går att se online och man kan rösta på två av sina favoriter bland konstverken. Gå till <https://history.churchofjesuschrist.org/museum/artcompetition/2022> och rösta! En digital bild kan förstås inte göra bidragen rättvisa men som ni kommer att se är det en mängd olika tekniker, stilar och konstnärliga uttryck som är representerade bland de 148 konstverken.

Mina favoritverk är "The Invitation" av Michelle Romano och "All Children of God" av Cortney Lunt. Michelle Romanos intrikata tron i intarsia är full av symbolik och hon berättade för mig att hon faktiskt aldrig gjort något liknande tidigare. Jag trodde att det var en erfaren möbelsnickare, en intarsiaexpert, som gjort den vackra stolen.

Cortney Lunts tavla föreställer en grupp Primärbarn, bakom, under och på stolarna i klassrummet. Alla som tjänat i Primär känner igen scenen.

Utställningen pågår till 1 april 2023 på Church History Museum vid Tempel Square, Salt Lake City. Omröstningen online avslutas 31 januari 2023. De konstnärer som får flest röster kommer att få en "Visitors' Choice Award".

I början av december kommer jag att ställa ut målningar på Inspirational Art Association julutställning på Joseph Smith Memorial Building som ligger i hörnet av Main Street och South Temple i Salt Lake City. ■

Glädjefyllt återbesök i Kristianstad

Marcus Karlsson

Skövde gren

Mellan 2000 och 2004 bodde min hustru Marie och jag i Kristianstad. Jag hade fått mitt första jobb och vi blev varmt välkomnade av en ung gren med starka familjeband. Vi träffades varje söndag i en enplansvilla på Lyckans väg 13. Efter en tid blev jag kallad att verka som grenspresident, vilket blev en fantastisk tid av lärdom och förberedelse för kommande kallelser i kyrkan. Vår dotter Lina föddes strax innan vi flyttade från Kristianstad och när hon nyligen tog studenten ville hon åka ner till Skåne för att få se vart allting började för hennes del. Vi spenderade några dagar runt Kristianstad och Österlen och besökte församlingen på söndagen den 12 juni 2022.

När vi klev in i kyrksalen var nästan varje bänkrad full och med blicken började jag scanna över medlemmarna. Det ena efter det andra välkända ansiktet fanns på plats. Biskop Peter Eriksson hade ryckt in vid pianot och Abel Caballero ledde mötet. Jag såg Abels familj - hans hustru och alla barn, och ändå visste jag att två söner

Medlemmar och besökare utanför kyrkan på Östra Borggatan 4 i Kristianstad.

Till vänster Marcus Karlsson som ung grenspresident 2002. Barnen är nerifrån: Javiera Correa, Benjamin Sandelin, Valeria Correa och Sara Sandelin. Till höger är bilden återskapad 2022.

var på mission och att en dotter var gift och tillhörde Sundsvalls gren. Abel, som då vi bodde i Kristianstad var en ung och energisk amerikansk fotbollsspelare född av goda föräldrar, stod nu och ledde mötet på ett ytterst finstämt och kärleksfullt sätt.

En syster som tjänade sin mission i Sverige i slutet av 90-talet bar sitt vittnesbörd och gladdes över att vara tillbaka i Kristianstad efter så många år. Hon reste tillsammans med sin man (barnbarn till Bruce R. McConkie) och deras två vänner.

Därefter talade Jacob Larsson som var på besök tillsammans

med sin hustru och barn ifrån USA. På vår tid var Jacob en liten grabb som börjat i Unga män och brukade dela ut sakramentet tillsammans med Samuel Caballero. Jag började scrolla runt i fotoalbumet på min telefon och hittade snabbt en bild på Samuel och Jacob inne på mitt kontor i det gamla möteshuset. Jag visade bilden för min dotter Lina och förklarade att han som talade om sin mission i Wisconsin, Milwaukee (samma mission som jag själv tjänade i) var pojken på bilden.

På prästadömslektionen fick vi besökare presentera oss. Därefter lät kvorumpresident Björn Eriksson en man stå fram och berätta vad han hade i sitt hjärta. Mannens utseende och klädsel ”stack ut” en aning från de övriga besökarna i lokalen. Mannens adoptivpappa hade nyligen hastigt lämnat jordelivet och detta hade tagit honom ytterst hårt. Han beskrev hur han gått till en kyrka och samtalat med Kristus som han såg på en stor målning. Han hade uttryckt sina frågor om livet, varför saker var som de var, med alla prövningar och svårigheter. Han hade då kommit till insikt om att han behövde se allt det goda i andra. Jag reflekterade över det fina sätt som Björn inbjöd oss att där och då ”sörja med de som sörjer” och öppna våra hjärtan för en man som vid första anblick såg ut som en av

samhällets utstötta. Vi fick vara en liten del i denna broders läkningsprocess efter sin förlust.

Därefter började den förberedda lektionen. Vi talade om att hålla fast vid ledstången och att inte låta oss påverkas av dem som befinner sig i den stora rymliga byggnaden. Mitt hjärta värmdes extra då Abel berättade om hur han och hans hustrus undervisning av barnen verkligen verkade ha sjunkit in. Barnen hade nämligen frågat om frukten på trädet vid ledstångens ände skulle kunna räcka till alla människor på jorden? De fick inte ihop ekvationen av hur ETT träd och dess frukt skulle kunna mätta de oändligt många människor som sökte sig fram till trädet. Det blev en undervisning för oss alla om Guds kärlek, att den är oändlig och tillräcklig för alla människor.

När lektionen och avslutningsbönen var över kom Hans Strandberg in med en äldre man och bad om vår uppmärksamhet. Broder Johnson visade sig vara ytterligare en besökare denna dag som tjänat som missionär i Kristianstad. Han hade tagit med sig ett brev där den dåvarande missionspresidenten hade gett honom och hans kamrat i uppdrag att hitta en lokal för kyrkan att samlas i. Hans kamrat hade fastnat för en

Marcus och Marie Karlsson i centrum med systrarna Nancy Sandelin, Liliana Caballero, Claudia Correa och några av deras familjemedlemmar.

lokal, medan broder Johnson själv hade fastnat för huset på Lyckans väg. Han berättade hur han hade förmått missionspresidenten att i sitt beslut ta hänsyn till betydelsen av namnet på gatan.

Många glädjefyllda kontakter och återseenden gjordes denna söndag i det ståtliga möteshuset som varit hem för medlemmarna här sedan 2006. Vi gladdes över att se så många trofasta och stabila medlemmar i vad som numera växt till en församling. Jag hade svårt att hålla tillbaka tårarna vid några tillfällen över det jag fick se och uppleva.

Vi tog en bild på alla som var samlade denna sabbatsdag och glädjen inom mig bara växte. Jag såg Claus Pedersen, Irene Hansen, Brita Eriksson, Kjell-Ove Dahlman, Siv Fondell, familjerna Correa, Caballeros, Larssons, Erikssons, Sandelins, Strandbergs och alla nya som tillkommit under åren.

Sara Sandelin och jag räknade ihop att av alla primärbarn och ungdomar från Maries och min tid i Kristianstad hade tretton av dem varit (eller är) på mission. Tio av dem hade gift sig och påbörjat sina familjer.

Det starkaste intrycket på mig gjorde nog Syster Claudia Correa som jag visste haft svåra prövningar under sitt liv. Hon beskrev sin tacksamhet över att ha beseglats till sin nuvarande man innan pandemin bröt ut och templet stängdes ner. Sedan dess har allvarlig sjukdom drabbat hennes man. Men hennes och hennes mans förtröstan på Herren var uppenbar och påtaglig då hon bar sitt vittnesbörd på måndagskvällen i deras hem. Vi hade haft en härlig middag tillsammans med hennes systrar och deras familjer. Jag hade bara dagarna innan träffat hennes son, äldste Samuel Correa, i Borås. Familjen lät mig förstå vilken stor betydelse hans ivriga och trofasta tjänande i Sverigemissionen har för dem.

Jag lämnade Kristianstad med en varm känsla och en förnyad kärlek till alla mina rikt välsignade syskon i nordöstra Skåne. Jag fick känna lite av vad Ammon uttryckte i Alma 26:16: "Låt oss därför

jubla, ja vi ska glädjas i Herren. Ja, vi ska prisa vår Gud för evigt. Se, vem kan säga för mycket om hans stora makt och om hans barmhärtighet och om hans tålmod med människobarnen? Se, jag säger er att jag inte kan uttrycka det minsta av det jag känner". ■

Nygifta

Erik Elinge från Umeå och **Sarah Peterson** från Västerhaninge har gift sig. De tillhör båda Hägerstens församling. Eriks mamma heter Lill Markusson och hans pappa heter Lars Elinge. Brudens föräldrar heter Eric och Susanne Peterson.

Sarah Peterson och Erik Elinge.

Camilla Lundkvist från Västerhaninge har gift sig med **Alexander Lindén** från Handen och båda tillhör nu Handens församling. Camillas mamma och pappa heter Lotta och Mats Lundkvist. Alexanders föräldrar heter Karin och Björn Lindén. ■

Camilla Lundkvist och Alexander Lindén.

CAROLINE LINDÉN

Mer hjälparbete i Stockholms stav

När Stockholms sommar var som vackrast valde flera medlemmar i staven att träffas i möteshuset i Gubbängen för att sätta ihop hygienkit för behövande.

Karol Valderas, rådgivare i hjälpföreningens presidentskap i staven, hade gjort förberedelsearbete och skött kontakterna med hjälporganisationen Gatans Vänner.

Peter Endler, biskop i Stockholms församling, tyckte om den meningsfulla aktiviteten och det glada umgänge som skapades genom detta initiativ. Patricia Espinoza, president för hjälpföreningen i staven, siktar på ytterligare hjälparbete där kyrkans medlemmar också kan vara med och dela ut de gåvor som förbereds. ■

Ingrid Lindell, Veronica Brevik och syster Staker hjälper till med hygienkiten som skulle delas ut bland behövande.

Magdalena Sahlin, före detta Strömberg, här med maken Felix Sahlin och sonen Otto. Magdalena tjänar i redaktionen för de lokala sidorna i Liahona och tillhör Västra Frölunda församling.

Ny medarbetare i redaktionen

Magdalena Sahlin

Västra Frölunda Församling

Jag har alltid dragits till historier. Speciellt sanna historier om upplevelser som har påverkat en människas liv. Vi har dem alla - erfarenheter och händelser som har format och fortsätter att forma oss. Att få höra sådana upplevelser och sedan få möjligheten att återberätta dem i text har varit, och fortsätter att vara, en stor källa till glädje i mitt liv. Det var en anledning till varför jag valde att utbilda mig till journalist, för att få träffa människor från samhällets alla hörn och få äran att dela vidare deras historier. Det är även en stor anledning till varför jag blev så glad över kallet att tjäna i redaktionen för de lokala sidorna i *Liahona*. Jag är övertygad om att det bland oss medlemmar i Sverige finns en uppsjö med viktiga upplevelser och historier som borde delas. Trosstärkande berättelser som kan skapa gemenskap och beröra själar på djupet.

Precis som alla andra är jag formad av de upplevelser som jag har haft och det är även min tro. Jag kan inte räkna alla andliga erfarenheter jag har haft under min uppväxt i Jönköpings församling. På aktiviteter (gärna en lerig majhajk) med kärleksfulla ledare,

på tidiga seminarielektioner med uppoffrande lärare och såklart på enkla söndagsmöten med trofasta medlemmar. Det var där, och i mitt barndomshem, som grunden till mitt vittnesbörd lades. Min tid som missionär i Leeds, England har också varit en av de största andliga välsignelserna i mitt liv. Erfarenheterna där har blivit en av de starkaste pelarna i historien om min relation till min Fader i himlen och Frälsaren Jesus Kristus.

Andras trofasthet och erfarenheter har såklart också varit avgörande för min tro och relation till Gud. I första hand kanske de som gjort det möjligt för mig att ens vara medlem i Herrens kyrka, deras beslut och egna andliga historier har ju påverkat hela mitt liv. Båda mina föräldrar (Christian och Melanie Strömberg) döptes vid åtta års ålder, men valen de har gjort sedan dess har nog haft ännu större betydelse för mig.

Mina morföräldrar blev medlemmar när mamma var en liten flicka men slutade delta aktivt i kyrkan efter några år. Min mamma, som ung tonåring, var den enda i familjen som valde att fortsätta. Hon fick kämpa hårt för att hålla fast vid evangeliet och hennes historia har många

gångar påmint mig om att värdesätta mitt medlemskap och min tro.

På min pappas sida är det resultatet av flera generationers beslut som gjort det möjligt för mig att ha evangeliet i mitt liv. I juli 1880 blev min gammelfarfars föräldrar, Anders Johansson

och Lovisa Eriksdotter Strömberg, bland de första medlemmarna i Larsmo, Finland. Att de valde att döpas banade väg för mig och min andliga historia, fem generationer senare. Det är ett mäktigt arv som jag önskar bära vidare till mina efterkommande.

Det jag vill komma fram till är att våra historier och erfarenheter har betydelse. Även om inte alla andliga upplevelser är till för att spridas vidare är jag övertygad om att varenda uppenbarelse som Herren välsignar oss med också är tänkt att på något vis välsigna andra. När vi delar med oss av våra andliga historier kanske vi kan hjälpa någon annan att känna sig närmare himlen för en stund. Och den gåvan är ovärderlig. ■

Raveena och Varun

Raveena och Varun Gandhamaneni från Västra Frölunda församling beseglades i Stockholms tempel den 21 juli 2022. De är båda uppvuxna i Indien och gifte sig där den 27 augusti 2021 men då det inte finns ett tempel i Indien fick de vänta med att beseglas. Möjligheten kom när paret flyttade till Sverige i samband med att Varun fått en anställning i Göteborg.

Paret uttrycker följande: "Vi har väntat ganska länge på den här välsignelsen och vi saknade såklart vår familj som inte kunde vara där men vet att de gladdes med oss. Vi har en stark tro på att evangeliet och kyrkan är densamma oavsett var vi befinner oss. Upplevelsen i templet fyllde våra själar med glädje och påminde oss om vikten av släktforskning. Arbetet i templet välsignar familjer och undervisar oss om livets mening. I Herrens hus kan vi beseglas för all evighet. ■

Raveena och Varun Gandhamaneni beseglades i Stockholms tempel den 21 juli 2022. Här tillsammans med beseglare Bengt Höglund.

Hemvändande missionärer

Samuel Rönndahl från Lunds församling har kommit hem från sin mission. Han kallades först till Japan, men på grund av pandemin tjänade han hela sin missionstid i Sverigemissionen Stockholm. Samuels föräldrar heter Brynolf och Kristina Rönndahl. ■

Samuel och hans kamrat äldste Nordgren fick utföra ett pionjärbete för Sverigemissionen på sociala medier.

